

Меган МакДоналд

ВИДАВНИЦТВО
СТАРОГО ЛЕВА

Джуді

Муді

рятує світ

Джуді Муді
рятує світ

Samvydav
ОЦИФРОВАНО

2021

Меган МакДоналд

Джуді Муді рятує світ

Ілюстрації
Пітера Рейнолдса

З англійської переклала
Наталія Ясіновська

Львів
Видавництво Старого Лева
2020

УДК 82-3-93
М15

Text © 2002 Megan McDonald
Illustrations © 2002 Peter H. Reynolds
Judy Moody font © 2002 Peter H. Reynolds

Published by arrangement with Walker Books Limited,
London SE11 5HJ.

All rights reserved. No part of this book may be reproduced, transmitted, broadcast or stored in an information retrieval system in any form or by any means, graphic, electronic or mechanical, including photocopying, taping and recording, without prior written permission from the publisher.

Меган МакДоналд

М15 Джуді Муді рятує світ [Текст] : повість / Меган МакДоналд; пер. з англ. Наталії Ясіновської. – Львів : Видавництво Старого Лева, 2020. – 144 с.

ISBN 978-617-679-246-8

Що робити, якщо ти хочеш врятувати світ, а твоя родина нищить тропічний ліс? Джуді Муді не здається і починає з малого, адже вчитель сказав, що навіть одна людина може змінити світ. А вона – не одна.

УДК 82-3-93

Меган МакДоналд © текст, 2002
Пітер Рейнолдс © ілюстрації, 2002
Наталія Ясіновська © переклад, 2016
Видавництво Старого Лева ©
українське видання, 2016

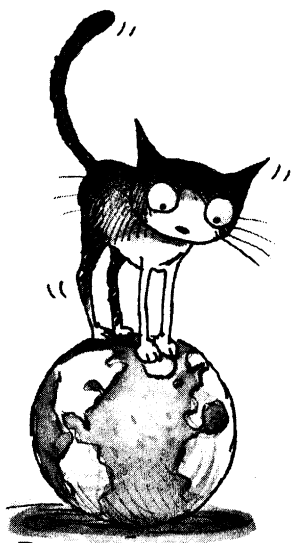
ISBN 978-617-679-246-8 (укр.)
ISBN 978-1-4063-3584-2 (англ.)

Усі права застережено

Річарду
М. М.

Усім бібліотекарям,
які вірять, що добра книжка
може врятувати світ!

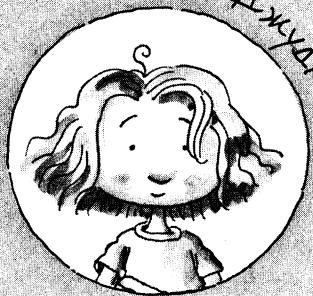
П. Р.

ЗМІСТ

Конкурс «Шалених смужок» . . .	11
Скаженій від бананових шкірок . .	23
У настрої пана Раббіша	32
Поросячі ратиці, пуми та прищаві спинки	46
Надзвичайна комашина ситуація	57
Одноклітинна водорість	65
Луна друга	77
Скажаній від лейкопластиру . . .	92
Операція «Олівець»	103
Скаженій від пляшок	115
Підморгувальна хвороба	121

Хіто Є Хіто

Джуді

Героїня і сміттєзнавець,
знаменита завдяки змінам
настрою.

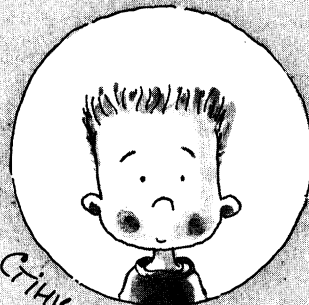
Мама

Мати Джуді. Потребує
навчання з переробки.

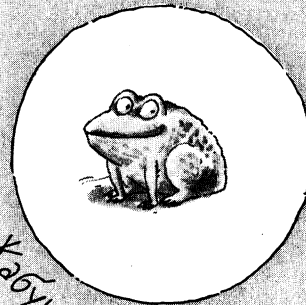
Тато

Батько Джуді.
Полюбляє кавові боби
з тропічних лісів.

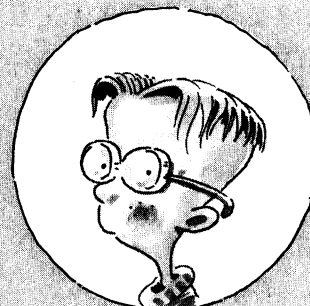
Стік

Молодший брат Джуді.
Скаженіє від кажанів
і Жабуна.

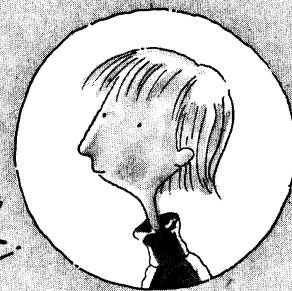
Жабун

Вимираючий талісман
Ж. Д. клубу.

Френк

Друг Джуді, колекціонер
марок. Знає децо про
мавполицу мідію.

Рокі

Найкращий друг
Джуді, знавець
маршрутів саламандри
Шенандоа.

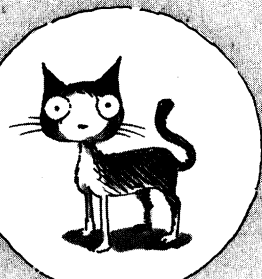
Ман Толд

Учитель Джуді,
очільник екосистеми
3-«Т» класу.

Джесіка

Однокласниця Джуді,
фанатка свинки
і олівцелюбка.

Мишд

Кицька Джуді,
поціновувачка бананів.

Конкурс «Шалених смужок»

Джуді Муді не збиралася рятувати світ. Вона хотіла перемогти у конкурсі. У конкурсі дизайну лейкопластиру.

Джуді відкрила свою лікарську валізку. Де поділася коробка «Шалених смужок»? Вона витягла з валізки маленький молоточок для перевірки рефлексів.

– А можна я спробую? – запитав Стінк, заходячи в кімнату Джуді.

– Стінку, чи ти коли-небудь чув, що спочатку треба стукати? Тук-тук!

– Звісно, – відповів Стінк. – Хто там?

– Це не жарт, – обурилася Джуді. – Це те, що повинен робити менший братик,

перед тим як заходити у кімнату до старшої сестри.

– Ти маєш на увазі, що я мушу щоразу виголошувати цей жарт, перед тим як зайти до тебе в кімнату? – запитав Стінк.

– Забудь, – сказала Джуді.

– Забудь що? – запитав Стінк.

– Стінку! Просто сядь на стілець і поклади ногу на ногу, – попросила Джуді. – Я збираюся перевірити твої рефлекси.

– Будь ласка, не випробуй на мені всі ці лікарські штучки, – заскиглив Стінк.

– Ну, давай, Стінку, – Джуді вдарила молоточком по його коліну. Стопа злетіла вгору і луснула «лікарку» по нозі.

– Гей, Стінку! – вигукнула Джуді. – Ти штурхнув мене! Ким ти себе вважаєш – казуаром?

– Яким таким аром?

– Казуаром. Ми вчили про нього на природознавстві. Цей птах живе в тропічних лісах і не вміє літати, тож він штурхає своїх ворогів.

– Я не казу-хтось-там, – обурився Стінк. – Просто в мене хороші рефлексии.

Джуді зиркнула на Стінка поглядом анаконди.

– Забудь, – сказала вона, повертаючи молоточок назад до валізки.

Стінк заліз у валізку Джуді та витяг звідти кілька «Шалених смужок».

– Стінку! Я вже казала тобі, щоб ти не цупив у мене «Шалені смужки». Тепер ця коробка порожня. Я попереджала, що накладу тобі на руку пов'язку, якщо ти крас-тимеш мої речі.

Стінк не хотів пов'язки на руку. Тим паче, коли вона не була переламана.

– Віддай, – сказала Джуді, забираючи в Стінка коробку. – Я хочу почитати про конкурс.

– Конкурс? – зацікавився Стінк. – А що ми маємо робити?

Джуді прочитала напис на коробці:

**П'ятий щорічний конкурс дизайну
лейкопластиру «Шалені смужки»**

**Створи свою власну
«Шалену смужку».
Продумай тему.
Малюй олівцями,
крейдою чи
фломастерами.
Фантазуй на повну!
Будь шаленим!
Будь собою!**

– Ти хочеш сказати, що ми намалюємо щось на конкурс? – запитав Стінк. – А які там призи?

Джуді читала далі:

**Тринадцять найкращих малюнків
з'являться на «Шалених смужках».
Лиш уяви собі: дітлахи всієї країни
зможуть користуватися ТВОЇМИ
цікавими та яскравими «Шаленими
смужками».**

– Це все? – запитав Стінк.

– Грандіозно! – вигукнула Джуді. – У мене, Джуді Муді, може бути власна «Шалена смужка».

– Має бути якийсь приз для переможця, – сказав Стінк, забираючи у Джуді коробку.

– Ти тільки уяви: коліна та лікті, заклеєні лейкопластиром від Джуді Муді. Навіть у Елізабет Блеквел, першої жінки-лікаря, не було власної «Шаленої смужки».

– Ну, гаразд, – сказав Стінк. – Поки ти не стала занадто відомою, можна я візьму твої тоненькі фломастери?

– Для чого? – запитала Джуді.

– Я також хочу розмалювати «Шалену смужку». Там написано, що суперприз – це пара роликів.

– Ролики! Дай-но я гляну!

Переможець конкурсу отримує ролики від «Шалених смужок», його малюнок прикрашатиме лейкопластир протягом усього року.

Призерам – сонячні окуляри від «Шалених смужок», їхні малюнки прикрашатимуть лейкопластир протягом місяця.

Усім учасникам – почесні грамоти.

– Поміркуй сам, Стінку. Лише одна дитина у всіх Сполучених Штатах Америки отримає ролики.

– Ну і..?

– Ну і подивися на дітей, які виграли конкурс минулого року. Їм по десять років. Одинадцять. Одному навіть тринадцять. Це підліток. А тобі лише сім.

– З чвертю, – сказав Стінк.

– Ти мусиш бути Пікассо, щоб вони вибрали твій дизайн.

– Ким-ким?

– Та ти знаєш. Це той, хто понамальовував усіх тих синіх людей.

– Добре, тоді позич мені свій синій фломастер.

Джуді вивалила на підлогу всі свої фломастери, воскову крейду, кольорові олівці та пастельки. Стінк схопив перший синій фломастер, який потрапив йому на очі, й почав малювати.

– Що ти малюєш?

– Кажанів, – відповів

Стінк. – Синіх кажанів.

– Сам ти кажан, – відказала Джуді. – Люди не люблять кажанів.

– Але кажани з'їдають мільйони комах, – заперечив Стінк. – Люди повинні любити кажанів.

– Я знаю це, – сказала Джуді. – Просто кажу, що кажани не переможуть підлітків.

Стінк посунувся вправо, розмальовуючи кажанів.

– У твоїх кажанів, звісно, великі вуха, – зауважила Джуді.

– Це вірджинські вухаті кажани.

– Ох, – тільки й вимовила Джуді.

Стінк добре малював, але Джуді не хотіла, щоб він думав, що він геній чи щось таке. Вона мала обміркувати гарну-як-

у-Пікассо-ідею. Кращу, ніж старі бридкі кажани. Кращу, ніж у підлітка. Вона хотіла, щоб її, Джуді Муді, «Шалені смужки» побачили у Штатах. У світі. У всесвіті.

– Стінку, припини пиццати! – попросила Джуді.

– Це чарівні фломастери.

– Це пиццання заважає мені думати! – гукнула Джуді.

Джуді уважно роздивилася роботи кількох минулорічних переможців. Там були жучки-сонечка, квіти, футбольні м'ячі, райдуги, знаки миру. Весело, весело, весело. Джуді думала про те, що ж таке веселе можна намалювати на її «Шаленій смужці».

Вона намалювала смайлики. Жовтий, червоний, синій, зелений і фіолетовий. Унизу вона написала: «ШАЛЕНІ СМУЖКИ ЛІКУЮТЬ ПОГАНІЙ НАСТРІЙ».

– Усі малюють смайлики, – сказав Стінк.

– Хто? – запитала Джуді.

– Гізер Стронґ із мого класу. І підлітки.

Стінк мав рацію. Смайлики недостатньо гарні для того, щоб прикрашати коліна

мільйонів. Смайлики недостатньо гарні для того, щоб виграти ролики. Смайлики – це не Пікассо.

Джуді перевернула свою «Шалену смужку» догори ногами. Усміхнені обличчя стали сумними.

– Нікому не потрібні вередливі «Шалені смужки», – зауважив Стінк.

– Грррр! – відгукнулася Джуді.

– Людям подобається, якщо є якась послання, повідомлення, – додав Стінк. – Але ніяк не можу придумати послання про кажанів.

– Як тобі таке: «Скажаній від лейкопластиру»?

– Гарно звучить! – зрадів Стінк. – Дякую!

Стінк уже закінчив роботу над своєю «Шаленою смужкою», а у Джуді досі не з'явилось жодної цікавої ідеї. І навіть не було натхнення.

– Ну що ж, а тепер відішлемо це, – сказав Стінк.

Свіже повітря! Ось що їй потрібно! Може, мозок Джуді просто потребує трохи старого доброго кисню.

Прямуючи до поштової скриньки, Стінк запитав:

– Ти думаєш, я виграю?

– А я що, магічний кристал? – буркнула Джуді.

– Як думаєш, коли будуть результати? – запитав Стінк, запихаючи конверт у велику синю скриньку.

– Явно не через секунду, – в'їдливо відповіла Джуді.

Дорогою додому Джуді ковтнула свіжого повітря.

– Ти виглядаєш, як золота рибка в унітазі, – сказав Стінк.

Усе даремно. Свіже повітря не допомогло. Свіже повітря уподібнило її до золотої рибки в унітазі.

Стінкова «Шалена смужка» уже була в дорозі. А раптом він виграє змагання? А раптом їй в голову ніколи-ніколи не прийде свіжа ідея?

Джуді Муді була не в гуморі.

Скаженій від бананових шкірок

За суботу й неділю Джуді так і не вигадала жодної вартісної, достойної перемоги у конкурсі ідей. У понеділок вранці, як тільки прийшла на автобусну зупинку, Джуді розповіла про конкурс своєму найкращому другові – Рокі.

– Допоможи мені знайти ідею!

– Я знаю! – сказав Рокі. – Як тобі ідея лейкопластиру, що зникає? Ти наклеюєш його на руку, але він прозорий, тому непомітний.

– Грандіозно! – вигукнула Джуді. – «Шалена смужка», що зникає! Гарна ідея!

– Як ти збираєшся виграти конкурс, якщо журі не зможе навіть побачити твою «Шалену смужку»? – запитав Стінк.

– Доречне зауваження, – сказала Джуді, обдумуючи Стінкові слова. – Я хочу, щоб світ міг *побачити* «Шалену смужку» Джуді Муді, яка виграє суперприз.

У школі Джуді просто вмирала від нетерплячки запитати Френка Перла, чи є у нього якісь ідеї, але дзвінок уже продзвонів, і вона не хотіла ризикувати, щоб знову не отримати білу картку. Одного разу вона вже мусила лишатися після школи і чистити акваріум разом із паном Тоддом, а все тому, що отримала три білі картки.

Тож Джуді написала записку про конкурс і передала її Френку. Унизу була приписка: «P.S. Джесіка не повинна бачити це».

– Час природознавства, – оголосив пан Тодд. – Продовжимо нашу розмову про навколишнє середовище. Тропічні ліси постійно нищать. Коли ви приймаєте ліки, підкидаєте м'яч чи лускаєте повітряну кульку, то використовуєте щось, що прийшло до нас із тропічних лісів. І навіть тут, удома, замість дерев ростуть магазини, зникають різні види тварин і вже немає місця, щоб викидати все наше сміття.

– Сьогодні поговоримо про те, як ми можемо врятувати Землю. Варто починати з малого. Подумайте, що ми можемо зробити вдома і в школі. Є ідеї?

– Не лишати ввімкненим світло, – почала Гейлі.

– Домашні завдання вкидати в макулатуру, а не в сміття, – додав Френк.

– А ще віддавати на переробку бляшанки, пляшки тощо, – докинув Лео.

– Переробляти сміття, – сказав Рокі.

– Так, це називається компост, – зауважив пан Тодд.

Джуді підняла руку, скинувши свою записку на підлогу:

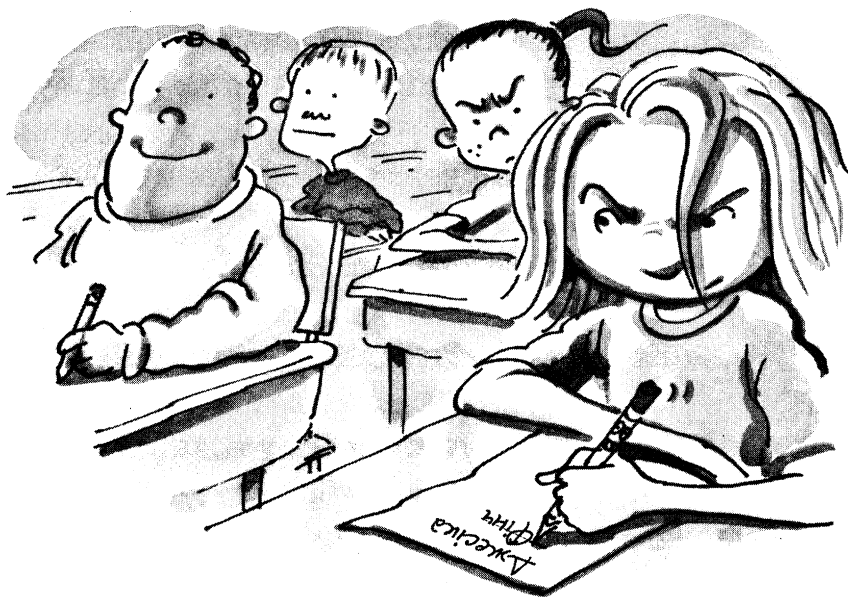
– Висаджувати дерева!

– Не сміти, – сказала їй Джесіка Фінч.

– Я не смітила, – відповіла Джуді, піднімаючи папірець.

Вона перекреслила прізвище Джесіки і змінила Фінч на Зрадинч. Фе. Іноді Джесіка Зрадинч роздратовувала її до сказу.

– Чудово! – вигукнув пан Тодд. – Усе це – дуже гарні ідеї. Не забувайте про них –

удома, у школі, на майданчику – не лише на уроках природознавства. Як ми можемо допомогти планеті? Як можемо поліпшити світ, де живемо? Кожен може щось зробити. Треба, щоб одна людина почала діяти.

Одна людина! Якщо потрібна лише одна людина, то вона, Джуді Муді, може врятувати світ!

І вона знала, з чого почати. З бананової шкірки.

Того дня дорогою зі школи додому Джуді попросила Рокі:

– Слухай, можеш зайти до нас і з'їсти кілька бананів?

– Звісно, – погодився Рокі. – А для чого?

– Компост, – нагадала Джуді.

– Я з'їм два! – сказав на те Рокі.

На кухні у будинку Джуді кожен з'їв по півтора банани. Четвертий, і останній, вони згодували Миші, кішці Джуді. Потім Джуді кинула всі чотири шкірки у відро.

– Чому б нам не зробити знак на відро, де було б написано «Перетвори сміття на ґрунт»? – запитав Рокі.

– Грандіозно! – вигукнула Джуді. – Завтра розповімо панові Тодду, як ми почали зцілювати світ.

– Подвійно кльово! – погодився з нею Рокі.

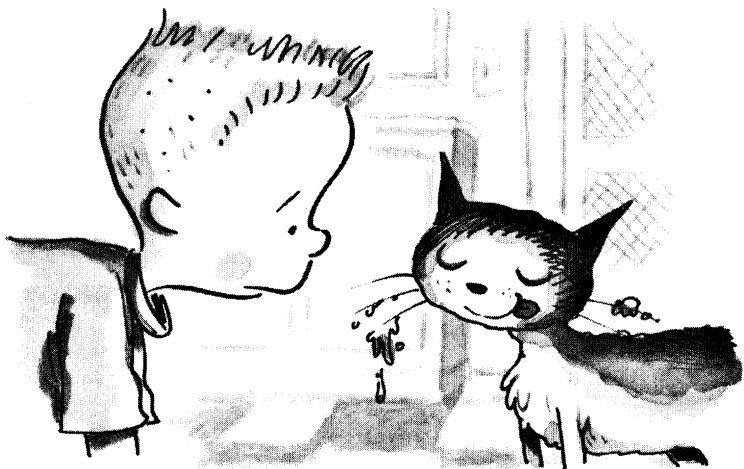
– Ану, зачекай хвильку! – сказала Джуді. – Чому я не додумалася до цього раніше? ЗЦІЛИ СВІТ! Це воно!

– Що – воно?

– Мій лейкопластир. На конкурс «Шалених смужок»! Ти побачиш.

Джуді побігла сходами нагору і повернулася з фломастерами та папером. На кухонному столі Рокі майстрував знак на відро, поки Джуді малювала Землю з наклеєним на ній лейкопластиром. Під земною кулею вона написала друкованими літерами «ЗЦІЛИ СВІТ». Потім намалювала бананові шкірки навколо земної кулі.

На кухню зайшов Стінк.

– Що ти малюєш? – запитав він.

– Бананові шкірки, – відповіла Джуді.

– На конкурс «Шалених смужок», – додав Рокі.

– І ти мені казала, що кажани дивні? – вигукнув Стінк. – Летючі миші і вполовину не такі дивні, як бананові шкірки.

Він подивився на порожню миску, що стояла на столі.

– Гей! Хто з'їв останній банан?

– Миша! – відповіла Джуді.

І вони з Рокі попадали на підлогу зі сміху.

– Не може бути, – не повірив Стінк.

– А ти подивися на її вуса, – порадила Джуді.

Стінк опустився на підлогу й підсунувся до Миші.

– Отакої! У Миші м'якоть банана на вусах.

– А я тобі що казала! – вигукнула Джуді.

– Я розкажу мамі, що ти з'їла всі банани, – сказав Стінк. – А один згодувала Миші.

– Скажи їй, що це все – в ім'я науки, – додала Джуді. – Ти побачиш, відтепер усе навколо нас зміниться.

– Ми робимо компост, – приєднався Рокі. – Бачиш?

Він підняв угору свій знак.

– Перетворення сміття на ґрунт триватиме сотню років, – сказав Стінк.

– Стінку, *ти* можеш перетворитися на ґрунт. Хіба що, як листок із дерева, полетиш звідси і залишиш нас самих.

У настрої пана Раббіша

Коли наступного ранку Джуді прокинулася, було ще темно. Вона знайшла свій ліхтарик і блокнот. Потім навшпиньки спустилася сходами на кухню й почала рятувати світ.

Вона сподівалася, що зможе врятувати світ ще до сніданку. Джуді вважала: якщо люди, які поліпшують світ, мусять діяти в тиші й темряві, то їхні батьки не повинні прокинутися раніше, ніж зазвичай.

Вона, Джуді Муді, була в гуморі пана Раббіша. Пан Раббіш – добрий гремлін зі Стінкового коміксу, який побудував собі будиночок із картонок з-під картоплі фрі

та пластикових пляшок. Він пускав на переробку все, навіть палички з-під смоктунців. І ніколи не використовував нічого з тропічних лісів.

Гмм... речі з тропічних лісів. Кухня – пречудове місце для старту. Гума походить з тропічних лісів. І шоколад, і спеції, й парфуми. І навіть жувальна гумка.

Джуді пройшлася будинком, зібрала купу речей і вивалила їх на кухонний стіл. Шоколадні батончики, суміш для випікання кексів, ванільне морозиво. Татові кавові зерна. Гумовий тримач для туалетного паперу. Жуйки зі Стінкової жуйкової машини. Мамина губна помада, витягнута з дна її сумочки. Джуді була настільки занурена в порятунок тропічних лісів, що навіть не почула, як її сім'я зайшла на кухню.

– Що тут діється? – вигукнула мама.

– Джуді, чому ти сидиш у темряві? – запитав тато, вмикаючи світло.

– Гей, моя жуйкова машина! – гукнув Стінк.

Джуді підняла руки вгору, щоб загородити дорогу.

– Ми більше не будемо використовувати всі ці речі. Усі вони – з тропічних лісів, – оголосила вона.

– Це хто сказав? – обурився Стінк.

– Пан Раббіш. І пан Тодд. У тропічних лісах винищується забагато дерев, щоб виростити каву, забезпечити нас косметикою та жувальними гумками. Пан Тодд сказав, що Земля – це наша домівка. Ми повинні зробити щось для її порятунку. Тому нам не потрібні всі ці речі.

– Мені треба жуйку! – закричав Стінк. – Негайно віддай мені мою жуйку!

– Стінку! Не галасуй! Чи ти чув колись про шумове забруднення?

– І моя кава тут? – запитав тато, чухаючи потилицю.

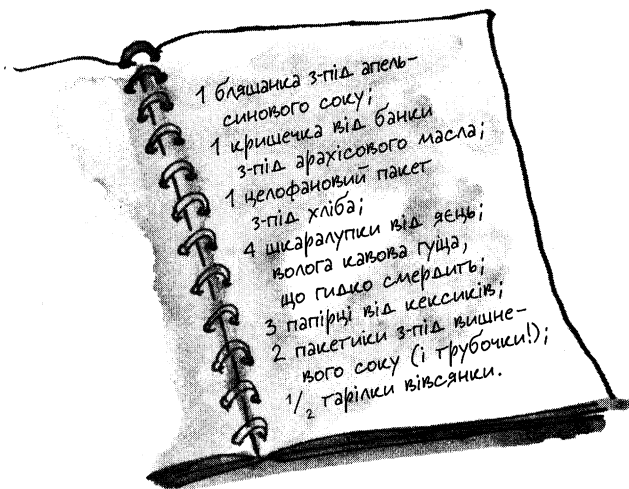
– Джуді! Це морозиво? Воно розтеклося по всьому столу! – мама взяла коробку, що протікала, й понесла до раковини.

– ЗЗЗЗ-ЗЗЗЗЗ! – Джуді намагалася відтворити звук пилки, яка зрізає дерева.

– Вона скажена, – сказав Стінк.

Тато поклав назад у кухонну шафу суміш для кексів. Мама забрала тримач для туалетного паперу й почепила його в туалеті.

Час на план «Б». Проект ПЕРЕРОБКА. Вона, Джуді Муді, покаже своїй сім'ї, як вони дошкуляють планеті. Щоразу, коли хтось щось викидатиме, вона це занотовуватиме. Джуді взяла свій блокнот, зазирнула у сміттєве відро й записала:

– Стінку! Ти не повинен викидати стару липку вівсянку в сміття! – обурилася Джуді.

– Тату! Скажи їй, щоб припинила шпигувати за мною!

– Я сміттєвий детектив! – оголосила Джуді. – Для тебе – сміттєзнавець. Пан Тодд сказав: хочете знати, що можна переробляти, – мусите вивчити своє сміття.

– Дивися, ось, – сказав Стінк, махаючи чимось мокрим і липким, – вивчай огризок мого яблука.

– Ги-ги-ги, – реготнула Джуді. – Чи хто-небудь у цій сім'ї чув про «Правило трьох «П»?

– Трьох «П»? – перепитав тато.

– Повторно використовувати. Переробляти.

– А яке третє? – запитав Стінк.

– Припинити розмовляти з маленькими братиками, доки вони не перестануть викидати речі в сміття.

– Мамо! Я й далі позбуватимуся сміття. Не припинятиму лише тому, що у Джуді – сміттєвий напад!

– Подивися на всі ці речі, які ми викидаємо геть, – сказала Джуді. – Чи ти знав, що одна людина за день викидає більше трьох кілограмів сміття?

– Ми віддаємо на переробку скляні пляшки та бляшанки, – втрутилася мама.

– І газети, – додав тато.

– А як щодо цього? – запитала Джуді, витягаючи зі сміття целофановий пакет. – Цей пакет міг би бути гаманцем! Або обкладинкою до бібліотечної книжки.

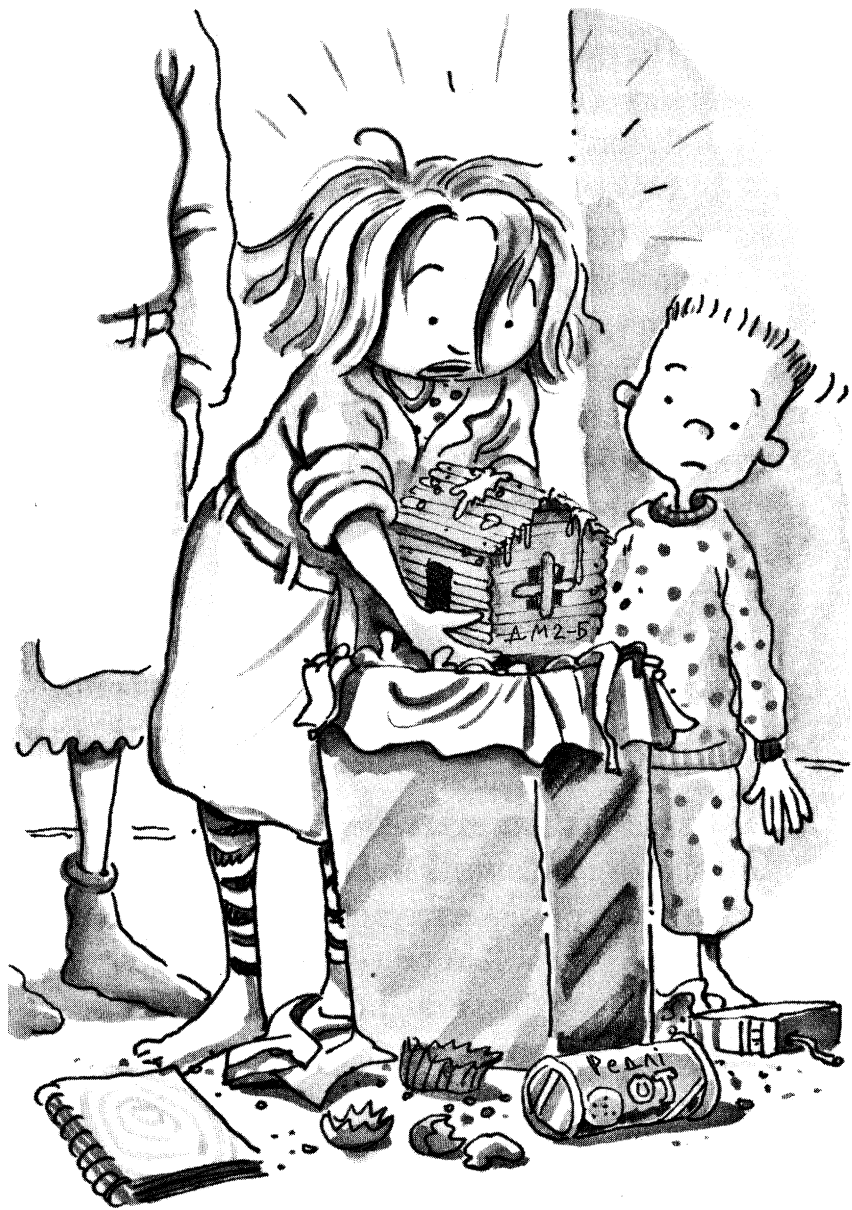
– А що не так із яєчними шкаралупами? – запитав Стінк. – І старою смердючою кавовою гущею?

– Їх можна використати, щоб підживити рослини або зробити компост.

Лише тепер щось у сміттевому відрі впало їй в око. В'язанка паличок з-під морозива? Джуді потягнулася до відра.

– Гей! Це ж дерев'яна хатка, яку я змайструвала у другому класі!

– Вибач, Джуді, – сказала мама. – Я мала б спочатку спитати тебе, але ж, сонечко, ми не можемо зберігати всі речі.

– Перероби її! – порадив Стінк. – Ти можеш використати її для розпалювання вогнища! Або поламати на зубочистки.

– Не смішно, Стінку.

– Джуді, ти досі не зібрана до школи. Обговорімо все це пізніше, – сказав тато. – А зараз час одягатися.

Усе було марно. Ніхто не слухав Джуді. Вона попленталася сходами нагору, почувавши себе лінивцем без дерева.

– Я не використовуватиму сьогодні помаду, якщо тобі від цього стане легше, – гукнула нагору мама.

– А я вип’ю лише півгорнятка кави, – приєднався тато, та Джуді ледь почувала його за скреготанням кавових зерен із тропічних лісів.

Її сім’я, напевно, знала, як зіпсувати надзвичайно гарний настрій пана Раббіша. Вона вдягнула джинси й футболку з плямистою совою. А щоб зекономити воду, не почистила зуби.

Джуді спустилася у злому-на-всю-сім’ю гуморі.

– Ось твій обід, – сказала мама.

– Мамо! Він же в паперовому пакеті!

– Що не так? – запитав Стінк.

– Ви не зрозуміли? – обурилася Джуді. –

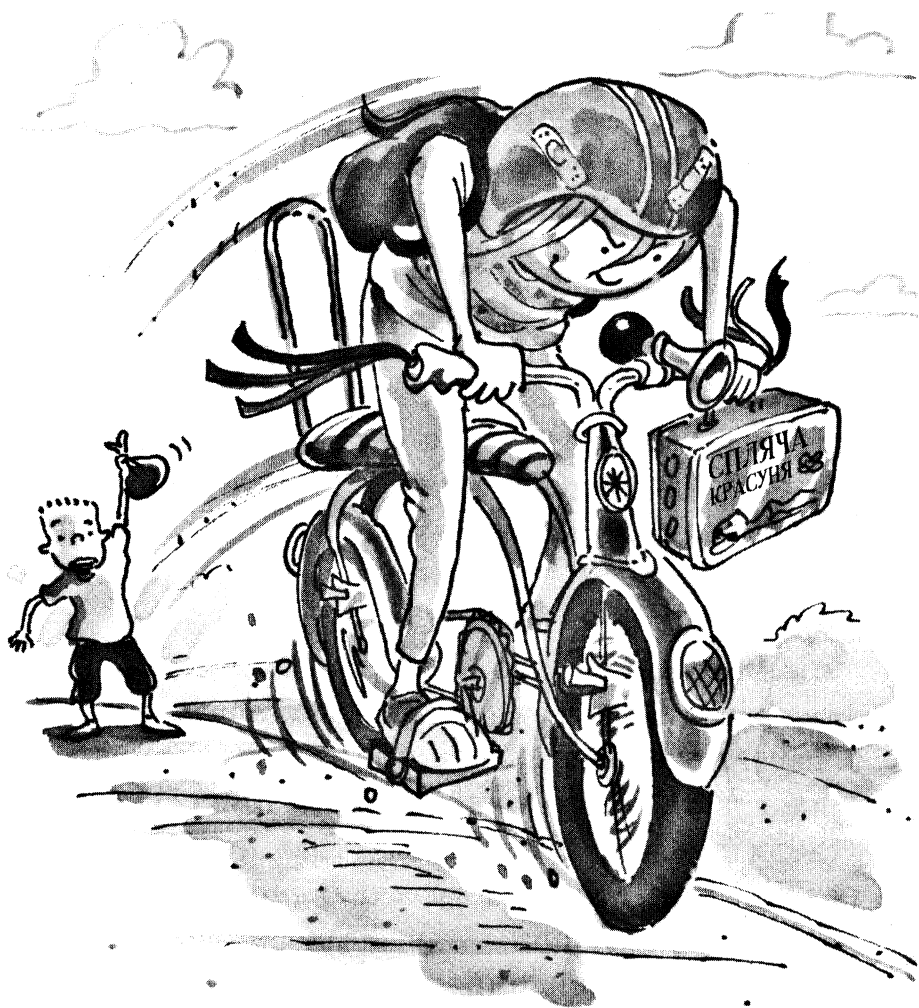
У тропічних лісах нищать дерева, щоб зробити паперові пакети. Дерева дають тінь. Вони допомагають контролювати глобальне потепління. Ми помremo без дерев. Вони виробляють кисень і не пускають пил у повітря.

– Пил! – вигукнула мама. – Давай поговоримо про прибирання у твоїй кімнаті, раз ідеться про пил.

– Мамо!

Як вона збирається робити важливі речі, на зразок збереження дерев, якщо не може зберегти навіть своє сімейне дерево? Джуді побігла прямісінько в гараж і знайшла там свою торбинку для обідів зі Сплячою Красунею, в яку вона пакувала обіди ще в садочку.

– Ти справді збираєшся взяти цю торбинку для немовлят в автобус? Де тебе всі побачать? – щиро дивувався Стінк.

– Я сьогодні їду на велосипеді, – повідомила Джуді. – Щоб зменшити забруднення середовища.

– Побачимося в школі, – Стінк махнув у її бік своїм *паперовим пакетом* з обідом. Якби ж тільки вона могла переробити свого маленького братика.

– Давай, вперед! Будь деревоненависником, – закричала Джуді. – Це твій похорон.

Виявилося, поліпшити світ було досить складно.

Порослячі ратиці, пуми та прищаві спинки

У школі Джуді прогойдалася всю математику. Звивалася на стільці протягом орфографії. Нарешті почалося природознавство.

– У тропічних лісах можна знайти близько половини всіх рослин і тварин світу, – повідомив пан Годд. – Саме тому дуже важливо захищати тропічні ліси. Від них залежить здоров'я всієї планети. Та чи знаєте ви, що навіть тут, у Вірджинії, є вимираючі види?

Вимираючі види! Прямо тут, у Вірджинії! Джуді разом зі стільцем нахилилася вперед.

– Якщо ми хочемо потурбуватися про планету, потрібно починати з власного подвір'я. Саме тому цього тижня я прошу кожного з вас вибрати вірджинську тваринку, яка належить до вимираючого виду. Розкажете нам про те, як вона виглядає, чому опинилася під загрозою вимирання і що можна зробити для збереження виду.

Вірджинська тваринка! Вона може допомогти видам, яким загрожує вимирання. Вона, Джуді Муді, може допомогти всьому штату Вірджинія!

Пан Тодд потрусив бляшанку з-під кави.

– На кожному папірці написана назва вимираючого виду. Коли я називаю ваше ім'я, ви підходите й берете з бляшанки один папірець. Хто хоче бути першим?

У повітря піднявся ліс рук.

– Рокі.

– Саламандра шенандоа! – оголосив Рокі, прочитавши свій папірець.

– Френк Перл.

– Мавполика мідія!

Грандіозно! Джуді підняла руку вгору, як прапор. Та пан Тодд усе ще не викликав її.

Бред отримав білоголового орлана. Гейлі – пуму. Ренді витягнув папірець зі шкірястою черепахою.

– Джесіка Фінч.

– Блискуча поросяча ратиця! – прочитала Джесіка. – Ура!

Джуді не знала більше нікого, хто захотів би піклуватися про поросячу ратицю. Тільки Джесіка Фінч. Джесіка Фінч обожнювала все, пов'язане зі свинками. Навіть блискучі поросячі ратиці.

Поки пан Тодд викликав інших, Джуді повернулася до Джесіки і сказала:

– Блискуча поросяча ратиця – це свиня з налакованими нігтями.

І сама ж зареготала.

– Джуді Муді.

Джуді розвернулася, лише вона ще тримала свою руку піднятою.

– Залишився один папірець, – сказав пан Тодд. – Тягни!

Нарешті! Джуді розгорнула скручений папірець.

– Північно-східний тигровий скакун, – прочитала вона.

Північно-східний тигровий скакун! Північно-східний тигровий скакун навіть не був твариною! Це був жук. Гидкий скрекотучий старий гад повзучий.

– Якщо нам не подобаються наші тварини, можемо ми помінятися? – запитала Джуді.

– Я б хотів, щоб кожен лишився при своєму виборі, – заперечив пан Тодд.

– А якщо ми ніколи про них не чули? Якщо ми навіть не знаємо, як вони виглядають? – не здавалася Джуді.

– Так у цьому вся сіль! – усміхнувся пан Тодд. – Шукайте! Підіть у бібліотеку й перегляньте книжки та журнали. Або підіть у комп'ютерний клас і пошукайте в інтернеті. А в четвер ми всім класом відвідаємо музей, у якому має бути інформація про всіх ваших тварин.

– Великий музей чи маленький музей? – запитав Френк Перл.

– Маленький, – відповів пан Тодд.

Клас застогнав.

Великим музеєм міг виявитися Смітсонівський природознавчий музей, що у Вашингтоні, округ Колумбія. Або інший – із різноманітними літаками. Маленький музей – науковий музей, що був нижче по вулиці. Там іграшкові поїзди, пластикові динозаври та фотографії вірджинської місцевості столітньої давнини.

– Найкращий експонат у тому музеї – павутина, – спробував пожартувати Рокі.

У четвер Джуді вдягнула до школи свої смугасто-тигрові штанці від піжами – на честь тигрового скакуна. У музеї пан Тодд представив класу екскурсорода:

– Це панна Стіклі. Вона розповість нам про вірджинські види тварин і рослин, яким загрожує вимирання.

Панна Стіклі¹ була схожа на паличника. Навіть її шкарпетки були коричневі.

– Називайте мене Стефані, – попросила панна Паличник.

– Клас, – сказав пан Тодд, – сподіваюся, ви дуже уважно слухатимете Стефані. Віддайте їй свої вуха на час екскурсії, – пожартував він.

Френк удавано відчепив свої вуха і вручив їх Стефані. Джуді розсміялася.

Панна Стефані Паличник провела для них екскурсію. Вона показала їм справжню саламандру шенандоа, чубатого вірджинського слимака й опудало летючої білки, приклеєне до дошки.

– Білка-летяга! Її звати Рокі, як у мульту «Рокі та Бульвінкль»? – поцікавився Френк.

– Саме так, – сказала панна Паличник.

– Його також звати Рокі! – показуючи на Рокі, вигукнув Френк. – Гей, Рокі, ти – білка!

¹ Англійською Stickleby, від stick – паличка. Саме тому Джуді Муді охрестила панну Стіклі «Паличником».

– А ти – Бульвінкль! – відповів Рокі. –
Ти – лось! От!

Джуді страшенно хотілося спитати панну Паличник. Вона підняла руку й тримала її рівно, як стовпчик. Аж нарешті Стефані вказала на неї.

– Чи є у вас північно-східні тигрові скакуни? – запитала Джуді.

– Ні, на жаль, немає, – відповіла Стефані. – Вони – під загрозою вимирання у Вірджинії та чудово доповнили б нашу колекцію.

– А у вас є представники рівноногих? – запитала Джесіка Мудрагель Фінч.

– Які ще рівні ноги? – спитав Рокі.

– Рівноногі – це ракоподібні, такі, наприклад, як мокриця, – відповіла Стефані. – Ви побачите їх у залі членистоногих.

– Бе! Мокриці! Яка гидота! – вигукнув Рокі.

Джуді все ще не могла зрозуміти, чому в музеї немає північно-східного тигрового скакуна, адже в експозиції була купа повзучих ракоподібних.

ДЕ ВЖЕ
НЕ ЖИВУТЬ
ЧУДОВИСЬКА?

Джуді знову підняла руку. Вона хотіла виглядати такою ж розумною, як Джесіка Фінч.

– Вибачте, – сказала вона. – Чи немає у вас двопалих лінивців? Може, є горбатки? Або руконіжки?

– У нас немає експозиції з тропічних лісів, – сказала панна Паличник. – Але це чудова ідея. Може, колись...

Увесь клас по черзі торкнувся мушлі оранжевоногої прищавої спинки, а потім вислухав історію про болотяну землерийку.

– Усе в цьому музеї – в небезпеці, – сказав у кінці Френк.

– Моя оцінка з природознавства у небезпеці, – буркнула Джуді.

Надзвичайна комашина ситуація

Наступного ранку Джуді розпочала власні пошуки справжнього, живого північно-східного тигрового скакуна. Перед школою вона витягла баночку з-під арахісового масла з контейнера, куди скидали речі на переробку, і побігла у двір. Вона стукала по гілках. Повзала по траві. Вдивлялася у багно.

– Ну ж бо, жучечку! – кликала Джуді. – Не зникай.

Їй не трапилося жодного жучка. Усіма її здобутками виявилися шапочка від жолудя,

КОЖА
Арахисовое
масло

слимак і не вкинута в сміття обгортка від цукерки.

– Джуді! – покликав тато. – Що ти там робиш у піжамах?

– Шукаю північно-східного тигрового скакуна, – відповіла Джуді. – Вони вимирають. Пан Годд сказав, що порятунок вимираючих видів починається з власного подвір'я.

– Але не в піжамах перед сніданком, – зауважив тато. – Усі жуки ще сплять.

Того дня у школі Джуді шукала фотографію свого жука. І хоч якусь інформацію. Вона шукала в словнику. Шукала в енциклопедії. Шукала у товстелизних книжках про жуків. Навіть використовувала для пошуків комп'ютер. Невдача.

У суботу до Джуді подзвонив Френк.

– Можна прийти до тебе?

– Ні, хіба що візьмеш північно-східного тигрового скакуна зі собою.

– Добре, – відповів Френк.

– Ти його знайшов? – не повірила Джуді. – Справді?

– Не живого. Але я знайшов фото. У тебе вдома є якісь марки? – запитав Френк.

– До чого тут марки?

– Ти лиш піди подивися, чи є у вас якісь марки. Марки з жуками.

Джуді поклала слухавку і побігла шукати марки в столі батьків.

– Лише старі нудні прапори, – повідомила вона Френку згодом.

– Ну добре, у мене мільйони марок і...

– Звідки у тебе взялося стільки марок?

– Я їх колекціоную. Я саме вставляв марки в альбом, коли побачив твого жука на одній із марок.

– Неси її зараз же! – гукнула Джуді. – Скажи своїй мамі, що це – надзвичайна ситуація.

За півгодини Френк уже дзвонив у двері.

– Нарешті! – втішилася Джуді, підштовхуючи його до вітальні.

Френк поклав свій альбом із марками на журнальний столик і розгорнув його.

Гортав, доки не дійшов до сторінки з комахами та павуками.

– Подивися на всіх цих жуків, – сказав Френк. – Це жучок-сонечко – вони приносять удачу. Це скарабей, це – жук-геркулес, а це – плямистий плавунець. Є у мене навіть бузиновий вусач.

– Та де ж мій жук? – не втрималася й закричала Джуді.

Френк показав на жука з блискучою зеленою головою і очима, як у прибульця. Поруч із жуком був напис – «*Cicindella dorsalis dorsalis*».

– Це не північно-східний тигровий скакун, – сказала Джуді. – Це якась сісінделла-дуранделла.

– Це латина, – пояснив Френк.

– Латина? А немає жуків, які б розмовляли англійською?

– Прочитай, що написано нижче.

**Північно-східний тигровий скакун.
Живе у Вірджинії, на піщаному
узбережжі затоки Чесапек. Зараз під
загрозою вимирання через зміну
умов проживання, зростання кількості
населення, забудову узбережжя,
а також ерозію ґрунту.**

– Мій жук – пляжний лінюх! Френку, дякую тобі мільйон мільярдів разів! Тепер я можу працювати над своїм звітом. Для початку зроблю малюнок на обкладинку.

– Тобі допомогти? – запитав Френк.

– Звісно, – погодилася Джуді. – Ти можеш вдягати ковпачки на фломастери.

Джуді намалювала багатонігих північно-східних тигрових скакунів по всій обкладинці свого звіту.

– Не забудь про щелепи, – сказав Френк. – І крила.

– Так, звісно, – погодилася Джуді.

– Допомогти тобі розмалювати жуків? – запитав Френк.

– Так, дякую, – відгукнулася Джуді. – А ти вже намалював обкладинку для мавпо-ликої мідії?

– Так. На мушлі – купа опуклостей, тому вона здається схожою на мавпячу морду. Чесно. Можна побачити очі, вуха й усе-все.

– Я мушу побачити це, – сказала Джуді.

Назву звіту вона написала великими друкованими літерами. **ЯК ВРЯТУВАТИ**

ПІВНІЧНО-СХІДНОГО ТИГРОВОГО СКАКУНА.

– Грандіозно! – вигукнула Джуді.

– Подвійно кльово! – гукнув і собі Френк.

Щойно Джуді закінчила працювати над обкладинкою, у кімнату зайшов Стінк і глянув на малюнок.

– Для чого ти понамальовувала товсті летючі м'ячі по всьому своєму звіту?

Одноклітинна водорість

Джуді писала свій звіт цілі вихідні. У понеділок на природознавстві її клас доповідав про види, яким загрожує вимирання. Френк розповів, чому мавполика мідія має таку дивну назву. Джесіка Фінч показала блискучу поросячу спинку, схожу на смугасту єгипетську піраміду. Джуді хвалилася тим, що північно-східний тигровий скакун приносить багато користі.

– Тигрові скакуни переробляють мертві дерева та з'їдають тонни шкідливих комах, тож не наступайте на них. Вони справді швидкі та хитрі, як тигри. Довжина тіла жука-геркулеса, їхнього двоюрідного брата,

Тигровий сисакун

Джуді

Саламандра Шенандоа

Роки

Маяголика мідія

Френк

Блискуча поросяча ратиця

Джесіка

БІЛОГОЛОВИЙ ОРЛАН

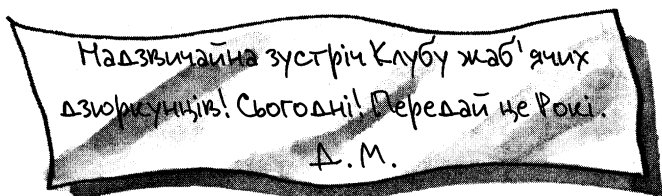
БРЕД

що мешкає у тропічних лісах, – цілих п'ятнадцять сантиметрів! Тигрові скакуни голосно дзижчать. Ось так: дзззззззззз! Кінець.

Коли всі доповіли, пан Тодд сказав:

– Молодці! Дякую вам усім за цікаву інформацію про цих дивовижних істот. Пам'ятайте, якщо побачите когось із них, не чіпайте. Дуже важливо не позбавляти живих істот їхнього звичного середовища.

Раптом у Джуді з'явилася ідея. Ідея Ейнштейна! Треба було терміново скликати на зустріч членів таємного клубу. Вона передала Френкові записку: *Надзвичайна зустріч Клубу жаб'ячих дзюркунців! Сьогодні! Передай це Рокі. Д. М.*

Джесіка нахилилася вперед, щоб побачити, що написала Джуді.

– Б'юся об заклад, ти не зможеш правильно написати вираз «під загрозою вимирання», – прошипіла Джесіка.

– Чому ж? Зможу, – відповіла Джуді. – **ЗНИКЛИ**, зникли.

Джуді совалася від нетерплячки протягом усієї орфографії.

Дзззззззззззз! Нарешті продзвенів дзвінок, ніби мелодійний спів тигрових скакунів, і вона, Джуді Муді, **ЗНИКЛА**, зникла.

Після школи Френк, Рокі та Джуді заповзли в блакитний намет, що стояв на задньому дворі біля будинку Джуді. Поки вони чекали на Стінка, Джуді пошепки розповіла про свій план Френкові та Рокі.

– Я позбавлюся Стінка, – сказав Рокі.

– А я пригляну за Жабуном, – відгукнувся Френк.

Нарешті Стінк заліз усередину намета, тримаючи Жабуна, талісман клубу, у стаканчику з-під йогурту.

– Де ви збираєтеся посадити Жабуна? – запитав Стінк.

– Тут, у кутку, біля мене, – сказав Френк. – Я пильнуватиму його.

– І не бери його в руки, Стінку, або отримаєш сам знаєш що. Якщо ти розумієш, про що я, – попередила Джуді.

– Гей, а ви знали, що якщо переставити голосні в імені Жабуна, а потім одну голосну забрати, вийде слово «жбан»? – запитав Стінк.

– Це все дуже добре, Стінку, – сказала Джуді. – А ти знав, що якщо від Стінка лишити тільки літери «С» і «К», то вийде жук-смердюк.

Стінк не звернув уваги на слова Джуді.

– Тут тісно і душно, – поскаржився він.

– Спробуй трохи зменшитися. Люди займають забагато простору на планеті, саме тому в нас стільки проблем.

– Знову ти... – буркнув Стінк. – То для чого ми тут зібралися?

– Просто так, – відповів Рокі.

Він штурхнув Френків черевик, а Френк штовхнув Джуді, й усі троє засміялися.

– Поміркуймо, – сказав Френк. – Що ми можемо робити у нашому клубі. Незважаючи на те, що тут справді душно та людно.

– Я занадто змучений. І занадто душно, щоб думати, – проскиглив Стінк.

– Це все через глобальне потепління, – сказала Джуді. – Прямо тут, у Вірджинії. Стінк хекав, як пес.

– Стінку! Не дихай так багато. Ти руйнуєш озон, – повчала Джуді. – Над Антарктидою вже ціла діра!

– Це ти вся в озоні! – образився Стінк і виліз із намету.

– Чудово! – сказала Джуді. – Дайте п'ять!

І вони всі двічі лягнули одне одного по наставлених долонях.

– І він забув забрати Жабуна! – сказав Рокі.

– Сьогодні – твій щасливий день, Жабуне! Сьогодні – день, коли ми збережемо світ, починаючи з тебе, – втішилася Джуді.

Френк взяв Жабуна. Жабун закліпав очима.

– Не виглядає, що він у небезпеці!

– А от твої руки в небезпеці, – нагадала Джуді. – Краще поклади його назад.

– Мені не хочеться дивитися на те, як він піде від нас, – сказав Френк.

– Але ж пан Тодд сказав! Пам'ятаєш? Якщо ти піймаєш якусь тварину чи комаху – відпусти її. Викрадання жаб – це те саме, що руйнування планети, – пояснила Джуді.

– Ти лиш подумай про те, яким він буде щасливим, – зауважив Рокі.

Вони принесли Жабуна до струмочка, що дзюрчав за будинком Джуді.

– Я сумуватиму за тобою, Жабуне! – сказала Джуді. – Але настав час приєднатися до твоїх жаб'ячих друзів та жити, як належить жабі. Іди, нехай наша планета стане кращою.

На рахунок «три» Джуді, Рокі та Френк легенько перевернули стаканчик із-під йогурту і випустили Жабуна.

– До побачення, Жабунище! – крикнув Рокі.

– Остерігайся кислотного дощу! – гукнув Френк.

Жабун кліпнув, а потім – плюсь! – і шубовснув у воду. Одна, дві, три бульбашки – і Жабун зник.

– Гарні проводи, – сказав Френк.

– Це ж задля благородної мети, – додав Рокі.

– По-жаб'ячи круто! – втішилася Джуді.

Рокі та Френк пішли додому. Вона, Джуді Муді, мала намір і далі чинити так, щоб світ ставав кращим. Учинок Клубу жаб'ячих дзюркунців – це крихітний крок до збереження жаб'ячого царства і велетенський стрибок – для людства.

Година і двадцять вісім хвилин пішло на те, щоб Стінк зрозумів, що Жабун пропав. ЗНИК.

– Жабун зник? – запитав Стінк. – О, ні! А якщо його проковтнула змія? Або зжер велетенський яструб? Це я винен, що лишив його в наметі. Але чому ти нічого не зробила?

– Я зробила, – сказала Джуді й розповіла про те, що, відпустивши Жабуна на волю, вони поліпшили планету.

Якби Стінк був отруйною жабою, він би виплюнув свою отруту на Джуді. Якби Стінк був вулканом, з нього вивергнулася би лава.

– Це нечесно! – застогнав він. – Жабун був моєю домашньою твариною!

– Жабун належав усім членам Клубу жаб'ячих дзюркунців.

– Але ж здебільшого я про нього піклувався, – не здавався Стінк. – Як те, що ви відпустили його, поліпшило світ? Якби ти мене запитала, я б сказав, що це його погіршило.

– Стінку, ти був би одноклітинною водорістю, якби тримав Жабуна весь час в акваріумі, – обурилася Джуді. – Акваріум – усе одно, що в'язниця.

– Ти потрапиш у в'язницю, щойно я розповім про все мамі з татом.

– Подивися на все з іншого боку. Жабун тепер вільний, і жаб стало більше. Ти цього не розумієш?

– Я зрозумів, що ти вкрала мою жабу. Часом Стінк був упертим як віслик.

– Тепер у нашого клубу навіть немає талісмана, – сказав Стінк.

Джуді взяла Мишу.

– Миша може бути нашим новим талісманом!

– Клуб мишачих дзюркунців? Не думаю, – сказав Стінк. – Бачиш, без Жабуна навіть не буде Клубу жаб'ячих дзюркунців.

– Стінку, на нас будуть дзюрити інші жаби, я обіцяю!

– Я все одно йду розповідати батькам, – буркнув розгніваний Стінк.

Луна друга

Наступного дня Джуді прийшла зі школи й залізла на дерево.

У неї, Джуді Муді, були проблеми з великої літери «П». Чому всенька її сім'я зла на неї через те, що вона відпустила на волю жабу? Вона лише виконала свою частку роботи з урятування світу.

Стінк побачив її на дереві.

– Гей! Це нечесно! Мама з татом казали, щоб ти одразу йшла до своєї кімнати!

– Це моя кімната, – сказала Джуді. – Відтепер я буду жити тут. Як Джулія Батерфляй Гілл.

– Хто?

– Дівчина, яка жила на дереві протягом двох років. Нам пан Тодд розповідав. У Каліфорнії збиралися вирубати велетенські старі секвойї. Тож Джулія Батерфляй Гілл вилізла на одне з дерев і залишилася там. Лісоруби не могли зрубати дерево, на якому сиділа людина. Вона навіть назвала дерево Луна.

– Ти не можеш жити на дереві, Джуді, – сказав Стінк.

– Для тебе – Джуді Монарх Муді.

– Та добре вже, добре, – сказав Стінк.

– Якщо я житиму на цьому дереві, придуть газетярі. А також люди з телебачення. Усі дізнаються про те, наскільки важливі дерева. Я назву моє дерево «Luna two», тобто «Луна друга».

– Га? «Луна-ти»? Луна-я?

– Ги-ги-ги, – сказала Джуді. – Стінку, тобі доведеться бути моїм гінцем.

– Гінцем?

– Так, гінцем і посланцем, – продовжила Джуді. – Піди принеси мою рацію. У Джулії Батерфляй Гілл був мобільний телефон

на сонячній енергії, а я спілкуватимуся з людьми з допомогою рації.

Стінк повернувся з рацією. Джуді спустилася нижче, Стінк став на ящик з-під молока, щоб передати її Джуді.

– А тепер принеси мені ліхтарик. Скоро сутенітиме.

Стінк пішов і приніс ліхтарик.

– А тепер можеш принести мені склянку води? – попросила Джуді.

– Води? Для чого тобі вода? – запитав Стінк.

– Я хочу пити!

– Забудь, – відповів Стінк.

– Я заплачу тобі п'ятдесят центів.

– Як довго ти там збираєшся сидіти? – запитав Стінк, обдумуючи, скільки він зможе заробити грошей.

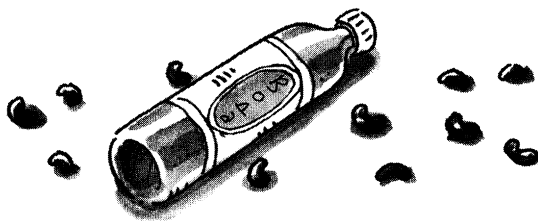
– Джулія Батерфляй Гілл сиділа на своєму дереві протягом семисот тридцяти восьми днів. Раніше чи пізніше, Стінку, ти прине-сеш мені води. І сочевиці. Джулія Батерфляй Гілл їла сочевицю.

– Сочевицю! Ти ніколи в житті не їла сочевицю! – вигукнув Стінк.

Він приніс пляшку води.

– Ти винна мені п'ятдесят центів, – сказав Стінк. – Сочевиця скінчилася. Я забув, що використав усю, коли робив модель Емпайр Стейт Білдінг² у школу.

– Сподіваюся, я навчуся любити квасоллю, – сказала Джуді. – Гик.

– Сюди йде Рокі, – повідомив Стінк. – Він подзвонив, і я сказав йому, що ти тепер живеш на дереві. А ще я сказав йому, що в тебе будуть серйозні проблеми, коли мама

² Емпайр Стейт Білдінг – перша будівля у світі, яка мала більше 100 поверхів. Висота хмарочоса – 381 м, 102 поверхи. Розташований у Нью-Йорку, США.

з татом дізнаються, як одразу після школи ти не пішла прямісінько до своєї кімнати.

– Це – моя кімната.

– Тоді можна я переселюся у твою кімнату в будинку?

Рокі вибіг з-за рогу будинку.

– Що не так, Джуді? Маю на увазі, окрім тебе самої, – і Рокі розсміявся сам зі свого жарту.

Джуді не сміялася. Джуді не вимовила ні слова.

– Ти маєш називати її Джуді Монарх Муді, – сказав Стінк.

– Ага, я зрозумів, – вигукнув Рокі, – як ту дівчину, що жила на дереві. А що ти робитимеш, коли піде дощ?

– Я сховаюся під листям, – буркнула Джуді.

– А коли стане темно? – не здавався Рокі.

– У мене є ліхтарик, – відповіла Джуді.

– Тепер розумієш, що я мав на увазі? – запитав Стінк. – Спочатку вона збожеволіла від сміття. Потім був якийсь дивний жук. Може, вона з дуба гепнулася?

Рокі та Стінк попадали на землю від сміху.

– Як ми збираємося змусити її спуститися? – запитав у Рокі Стінк.

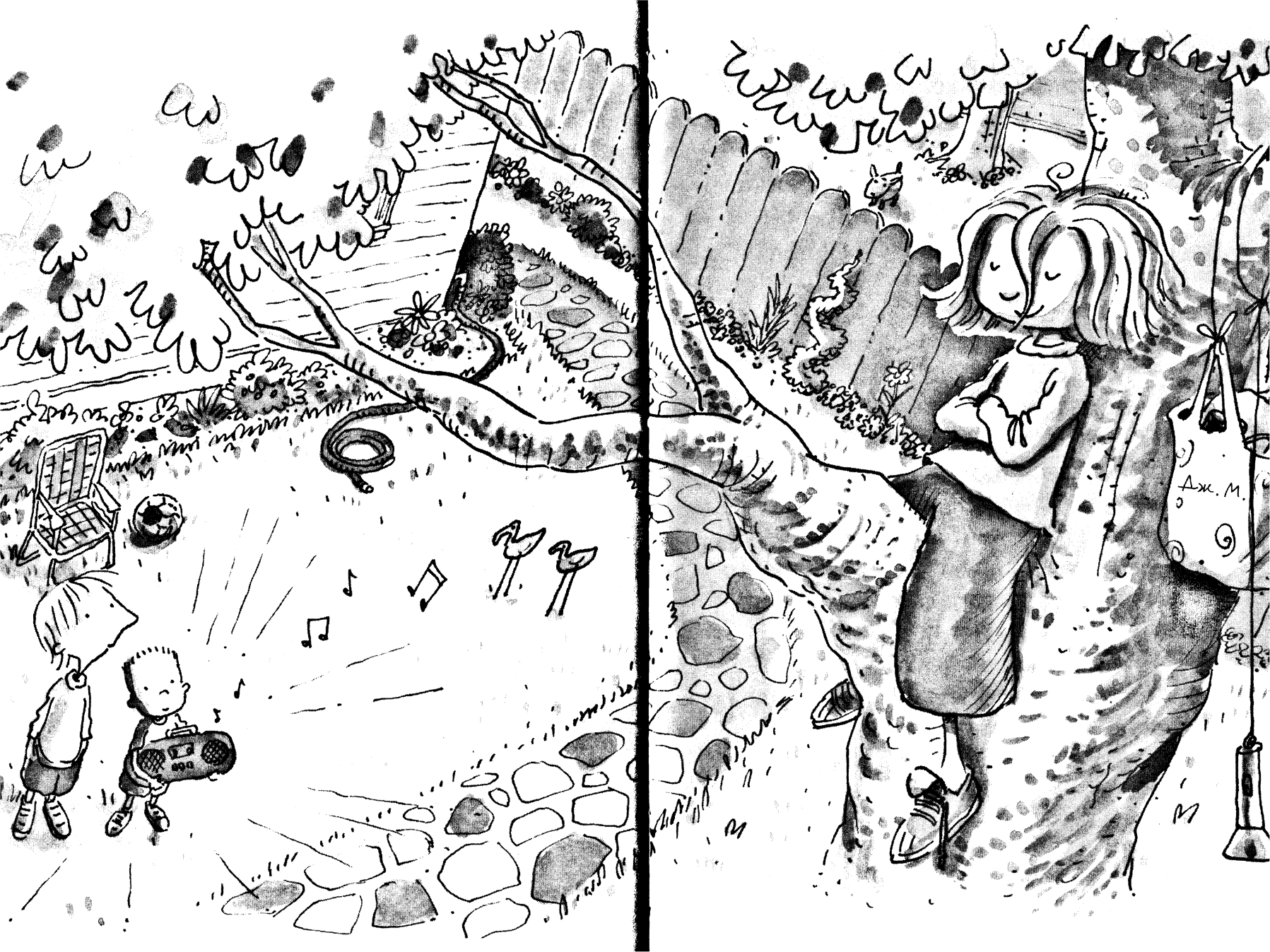
– Пан Тодд розповідав, щоб примусити її спуститися, лісоруби вмикали голосну музику й цілу ніч світили на Джулію Батерфляй Гілл яскравими ліхтарями, – сказав Рокі.

– Ну що ж, час для операції бумбокс! – оголосив Стінк.

Вони врубонули голосну музику, щоб роздратована Джуді спустилася з дерева. Та вона затулила долонями вуха й заспівала патріотичну пісню «Прекрасна в неосяжних небесах».

– Що ще вони випробовували на Джулії? – запитав Стінк.

– Подавали до суду, – відповів Рокі.

– Я подам на тебе до суду, якщо ти не спустишся вниз! – закричав Стінк.

– За що? – запитала Джуді.

– За те, що ти сидиш на дереві і уникаєш покарання чи щось таке.

– Чи щось таке, – сказала Джуді.

– Давай спробуємо потрусити дерево, – запропонував Рокі.

Вони схопилися за дерево й спробували труснути його, та на дереві не ворухнувся жоден листочок.

– Це ще гірше, ніж укуси комах, – сказав Стінк, показуючи свою пошкрябану корою руку. – Гей, Джуді, мені потрібен лікар. Справді. Піді принеси свою лікарську валізку.

– Гарна спроба, – сказала Джуді Монарх Муді.

Саме тоді підійшла Миша й залізла на дерево.

– Дякую за компанію, – гукнула Джуді. – Тепер я тут не самотня.

– Чудово, – сказав Стінк. – Тепер Миша також не захоче спускатися. І нам треба буде

називати її Миша, Яка-проковтнула-хвіст, Муді чи якимось так.

– Я мушу лишатися тут, – сказала Джуді. – Задля всіх дерев. І сов, і білок-летяг, задля всіх, кому потрібні дерева. Навіть заради людей. І жаб.

– Давай просто залишимо її тут, – сказав нарешті Стінк. – Кому яке діло, якщо вона впаде? Кому яке діло, що у неї будуть серйозні проблеми?

– Навіть Джуді Монарх Муді не може залишитися на дереві назавжди. Тобі треба ходити до школи, – нагадав Рокі.

– Джулія Батерфляй Гілл отримала звання доктора наук, поки сиділа на дереві, – прокричала у відповідь Джуді.

– Можливо, якщо ми не звертатимемо на неї уваги, вона спуститься, – припустив Рокі.

– Операція «Ігнорація»! – проголосив Стінк.

Стінк та Рокі зайшли в будинок. Миша зістрибнула з гілки й пішла за ними.

– Зрадниця! – крикнула Джуді кішці.

Жити на дереві було трохи самотньо. Джуді думала про те, чи Джулії Батерфляй Гілл також було самотньо. Сімсот тридцять вісім днів – це довго. Джуді ледь витримала сімсот тридцять вісім секунд.

Через кілька хвилин у двір знову вибігли Стінк та Рокі. Стінк вимахував у повітрі конвертом.

– Гей, ти, там, нагорі, – сказав Стінк. – Джуді Монарх Муді.

– Що тепер? – запитала Джуді.

– Ти отримала лист від «Шалених смужок»! – закричав їй Рокі.

– Справді? – спитала Джуді, дивлячись униз зі своєї гілки. – Відкрийте й прочитайте мені.

– Нізащо, – відказав Стінк. – Ти маєш спуститися й зробити це сама.

– Я не збираюся падати через твої хитрощі, Стінку, – сказала Джуді.

– Я прочитаю, – погодився нарешті Стінк.

Він відкрив конверт. Розгорнув лист.

– Дорога Джуді Муді, – прочитав Стінк. –
Мабуть, вони не знають, що ти ще й Мо-
нарх.

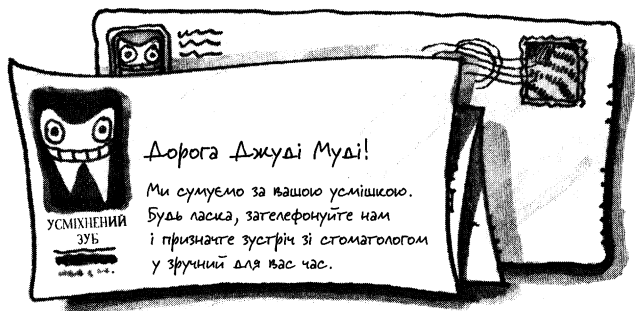
– Просто читай! – крикнула Джуді.

– Вітаємо! Ви – переможець конкурсу
дизайну лейкопластиру від «Шалених сму-
жок»!

Джуді не вірила власним вухам! Вона злізла зі своєї гілки на «Луні другій» так швидко, як леопард спускається за здобиччю.

– Дай-но мені!

І вона стала читати:

Стінк та Рокі пирснули зі сміху, як порскає соком перестиглий помідор.

– СТІНКУ! – заволатала Джуді. – Ти розіграв мене! Цей лист не від «Шалених смужок». Ти змусив мене спуститися з дерева, тому що стоматолог сумує за моєю усмішкою?

– Це спрацювало, – втішився Стінк.

– Гарненько подивися на цю усмішку, – сказала Джуді, вишкіряючи зуби, як уссурійський тигр.

– Чи це означає, що ти не віддаси мені свою кімнату? – запитав Стінк.

– Гррррр! – відповіла Джуді.

Скажаний від лейкопластиру

Коли наступного дня Джуді, Стінк та Рокі вийшли зі шкільного автобуса, Стінк крикнув:

– Хто перший до поштової скриньки?!

Та Джуді не побігла за ним вслід. Вона лишилася стояти на місці, тож могла бачити, як Рокі вдався до свого трюку зі зникнення жувальної гумки. Саме тоді вона почула крик Стінка з іншого боку вулиці.

– Конкурс «Шалених смужок»! Джуді, ти виграла!

Він вимахував у повітрі конвертом.

– Стінку, ти нахабно брешеш! – обурилася Джуді. – Я не попадуся на твій розіграш знову.

– Тут написано «Переможець конкурсу». Ось тут, великими червоними літерами. Бачиш?

– Якщо це розіграш, полізеш на дерево, – попередила Стінка Джуді, переходячи дорогу.

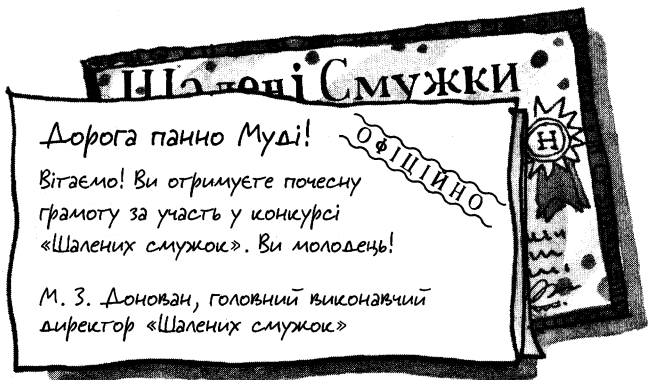
– Може, цього разу це не розіграш, – сказав Рокі, йдучи за нею. – Що вона виграла?

– Ролики! – гукнув Стінк.

– Ролики не помістилися б у конверті, Стінку.

– Може, ти потрапила в число призерів, – припустив Стінк. – Може, виграла сонцезахисні окуляри.

– Сонцезахисні окуляри так само не помістилися б у конверті. Дай сюди, – вона забрала конверт і розірвала його.

– Грамота? І це все, що я отримала за «Зціли світ»? Одну паршиву грамоту? Грамота не наблизила мене до роликів. Грамота не прикрашатиме коліна мільйонів.

– Почесна грамота – це ніби посісти друге місце в змаганні, – спробував її втішити Рокі.

Джуді затулила вуха руками.

– Навіть не згадуй при мені слово «грамота».

– Ти принаймні хоч щось отримала, – сказав Стінк.

– Так, – погодився Рокі. – Стінку не дісталося й грамоти.

Це трохи підбадьорило Джуді.

– Ну добре, зате я нарешті маю що повісити на «Алеї слави Муді» – на холодильнику.

У цю хвилину в Стінка розсипалася кореспонденція. Каталоги та конверти порозліталися в різні боки.

– Допоможіть! – закричав Стінк.

Лист вилетів з каталогу і приземлився на доріжку.

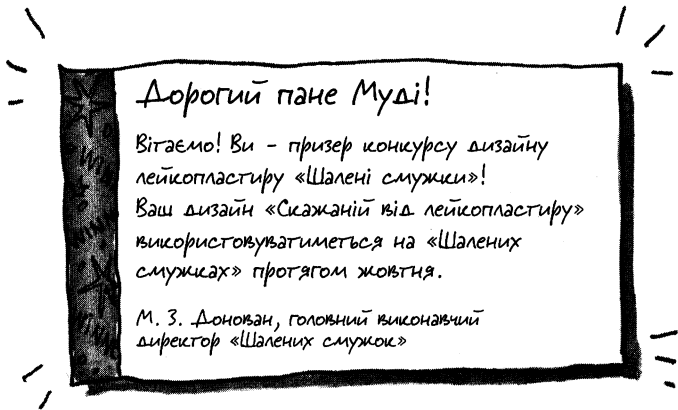
– Чекай! – вигукнув Стінк, піднімаючи лист. – Я також щось отримав!

– Ну що ж, подивимося, чи ти все ще вважаєш, що грамоти – це так чудово, – сказала Джуді.

Стінк не поспішав відкривати конверт.

– Стінку, я вже буду у четвертому класі, коли ти відкриєш конверт. Швидше. Читай вже.

Стінк прочитав лист.

– «Шалена смужка» місяця! – втішився Стінк, підстрибуючи й махаючи листом. – Я виграв «Шалену смужку» місяця!

– Дай-но я подивлюся.

Джуді сама прочитала листа. Як таке могло трапитися? Її власний смердючий братик виграв «Шалену смужку» місяця!

– Що не так із цими людьми? – кричала Джуді, трусячи листом.

Що в них – кажани в головах? Лейкопластир замість мозку?!

– Чи вони знають, що у кажанів намистиноподібні маленькі очіці й зморщені носи,

як у свиней? Чи вони знають, що кажани схожі на вампірів?

– Принаймні вони не схожі на летючі м'ячі, – зауважив Стінк.

– Чи вони взагалі переймаються зціленням світу? – запитала Джуді.

– Вірджинські вухаті кажани перебувають на межі зникнення, – сказав Стінк. – Тож їхня поява на «Шалених смужках» є кроком до зцілення світу.

– Грррр! – буркнула Джуді.

Вухаті кажани прикрашатимуть лікті й коліна мільйонів. І в той час увесь штат Вірджинія топтатиметься по північно-східних тигрових скакунах і навіть не знатиме про це.

– Гей! А де твої ролики? – запитав Рокі.

– Тут написано, що я виграв сонцезахисні окуляри від «Шалених смужок».

– Мабуть, твій приз тут, – сказав Рокі, показуючи на велику коробку на ґанку.

Стінк і Рокі побігли сходами нагору, Джуді – за ними.

– Це від «Шалених смужок»! – зрадів Стінк. – Мої сонцезахисні окуляри!

– Мабуть, це окуляри для носорога, – буркнула Джуді.

– Можливо, вони помилилися й прислали тобі ролики, – припустив Рокі.

– Сподіваюся, вони чорні, з червоною смужкою і срібним...

– Стінку! Відкривай нарешті коробку! – нетерпляче гукнула Джуді.

Стінк розірвав коробку. Там не було роликів. Там не було сонцезахисних окулярів для носорога. Там були «Шалені смужки». Тонни «Шалених смужок». Мільйони «Шалених смужок». Їх вистачить на ціле життя! Щонайменше десять пачок!

– Грандіозно! – вигукнула Джуді.

– Оце так! – аж присвиснув Рокі. – Я ще ніколи не бачив так багато «Шалених смужок».

– У мене є «Шалені смужки», – сказав Стінк до Джуді, королеви «Шалених смужок». – Але вони МОЇ, мої.

– Ти намалював це? – запитав Рокі, розглядаючи лейкопластир зі Стінковим малюнком. – Подвійно кльово.

– Класно! Твоя власна «Шалена смужка», – сказала Джуді.

Вона почувалася зеленим горошком. Зеленим із задрощів.

– Гей! Це ж мої окуляри! – сказав Стінк, добравшись нарешті до дна коробки.

Окуляри мали форму лейкопластиру. Він вдягнув їх і подивився на сонце.

– Вони справді захищають очі! – зрадів Стінк.

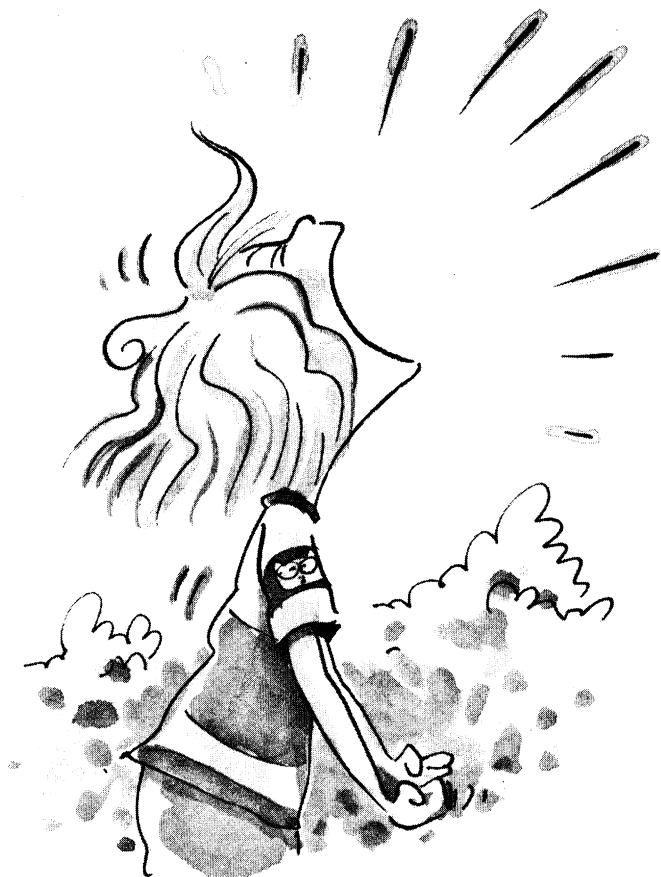
– Щасливчик! – гукнула Джуді. – Вони захищатимуть тебе від велетенської озонної дірки над Антарктидою.

Стінк мав свою власну «Шалену смужку»! Її маленький летючий братик тепер був так само знаменитий, як і Джозефін Діксон, винахідниця лейкопластиру. Якби не йшлося про велетенську діру в небі, вона, Джуді Муді, воліла б переїхати в Антарктиду.

– Як думаєш, в Антарктиді є кажани? –
запитала Джуді.

– Заморожені, – відповів Стінк.

– Аууууууууу! – Джуді повернула го-
лову до озонової діри й заревла, як мавпа-
ревун.

Операція «Олівець»

Наступного ранку і ще через день Джуді почувалася, як лінива міль. Вона ледь змушувала себе встати з ліжка.

Порятунок світу давався нелегко. Вона досі не зробила нічого *по-справжньому* важливого. На зразок зцілення світу з її власною «Шаленою смужкою». Вона зберегла лише чотири бананові шкірки, сумочку для обідів і жабу.

У п'ятницю вранці Джуді їла свій безвідходний сніданок у тиші. Вона сама спакувала свій безвідходний обід. Вона не сказала жодного слова, коли Стінк клеїв «Шалені

смужки» собі на руки, лікті, коліна та підборіддя.

– Від цих «Шалених смужок» свербить, – пожалівся Стінк, здираючи лейкопластир з ліктя.

Джуді більше не могла стримуватися.

– Якби це були мої «Шалені смужки», – сказала вона, – я була б щаслива, якби під ними свербіло. Я б не почухалася жодного разу. І ніколи-ніколи б їх не знімала. Навіть у ванні.

У школі Джуді жодного разу не підняла руки. Вона не передавала записок Френкові. Вона не робила нічого, лише гризла свої буркотливі олівці.

Вона, Джуді Муді, була в гуморі гризти олівці.

На уроці природознавства пан Тодд взяв свій годинник і сказав:

– Я хочу, щоб протягом шістдесяти секунд ви посиділи мовчки. Засікаю час.

Коли хвилина збігла, пан Тодд продовжив:

– За цю хвилину було знищено сорок гектарів дерев у тропічних лісах. Це сімдесят футбольних полів.

– Не може бути! – загуло в класі.

– Усі ми залежимо від тропічних лісів, – продовжував пан Тодд. – Це речі, які ми їмо, вдягаємо та використовуємо щодня. Подумайте про це. Навіть ваші дерев'яні олівці та гумки на них можуть бути з тропічних лісів. Дев'яносто вісім відсотків деревини, яка йде

на виготовлення олівців, походить із зони вологих лісів.

Джуді перестала гризти свій буркотливий олівець. Вона придивилася до нього. Буркотливе обличчя виглядало ще буркотливішим. Цей олівець раніше був деревом. Деревом із тропічного лісу!

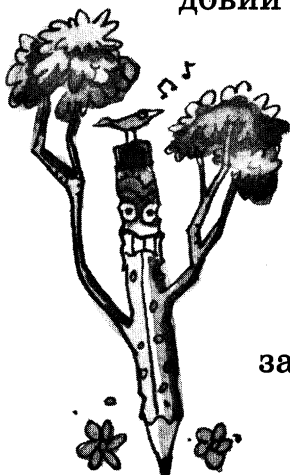
Вона, Джуді Муді, більше ніколи, ніколи не користуватиметься олівцями. Навіть буркотливими олівцями.

– Якщо ми допоможемо зберегти тропічні ліси – ми допоможемо зберегти планету, – сказав пан Тодд.

Раптом у Джуді з'явився план. Чудовий план порятунку світу. І все, що їй треба було зробити, – не йти на перерву.

У той час як усі поспішали на шкільний майданчик, Джуді прокралася в клас.

Це був її шанс. Усередині кожної парти було спеціальне заглиблення для олівців. Джуді

промчала класом і позабирала всі олівці.
Потім вона захпала їх у вазу з квітами.

Після перерви була математика.

– Витягайте свої зошити, – сказав пан
Тодд. – Дамо роботу олівцям.

«Ох-ох-ох!» – подумала Джуді.

– Гей, мій олівець зник!

– І мій також!

– Мій був ось тут!

– Пане Тодд! Пане Тодд! Хтось украв наші олівці! – хором закричав увесь клас.

– Ну добре, хтось пожартував? – запитав пан Тодд.

Ніхто не відповів.

– Чи хтось із вас щось знає про зниклі олівці?

Джуді опустила голову й вдала, що розв'язує задачу. Бред подивився на Джуді. Лише вона НЕ скаржилася на зникнення олівців. І писала ручкою.

– Викрадачка олівців! – закричав Бред, вказуючи на Джуді. – Джуді Муді вкрала наші олівці.

Джуді відчула, що погляди двадцяти одного шанувальника олівців прикуті до неї.

– Джуді? – пан Тодд підійшов до її партії. – Що ти знаєш про зникнення олівців?

– Так, я взяла їх, – зізналася Джуді, – бо вважаю, що ми повинні припинити використовувати олівці.

– Припинити використовувати олівці? Що за дурня?! – вигукнув Бред.

– Щоб допомогти зберегти тропічні ліси, – пояснила Джуді.

– Гмм... Клас, що ви думаєте? – запитав пан Тодд.

– Ми хочемо, щоб нам повернули наші олівці, – сказав Лео.

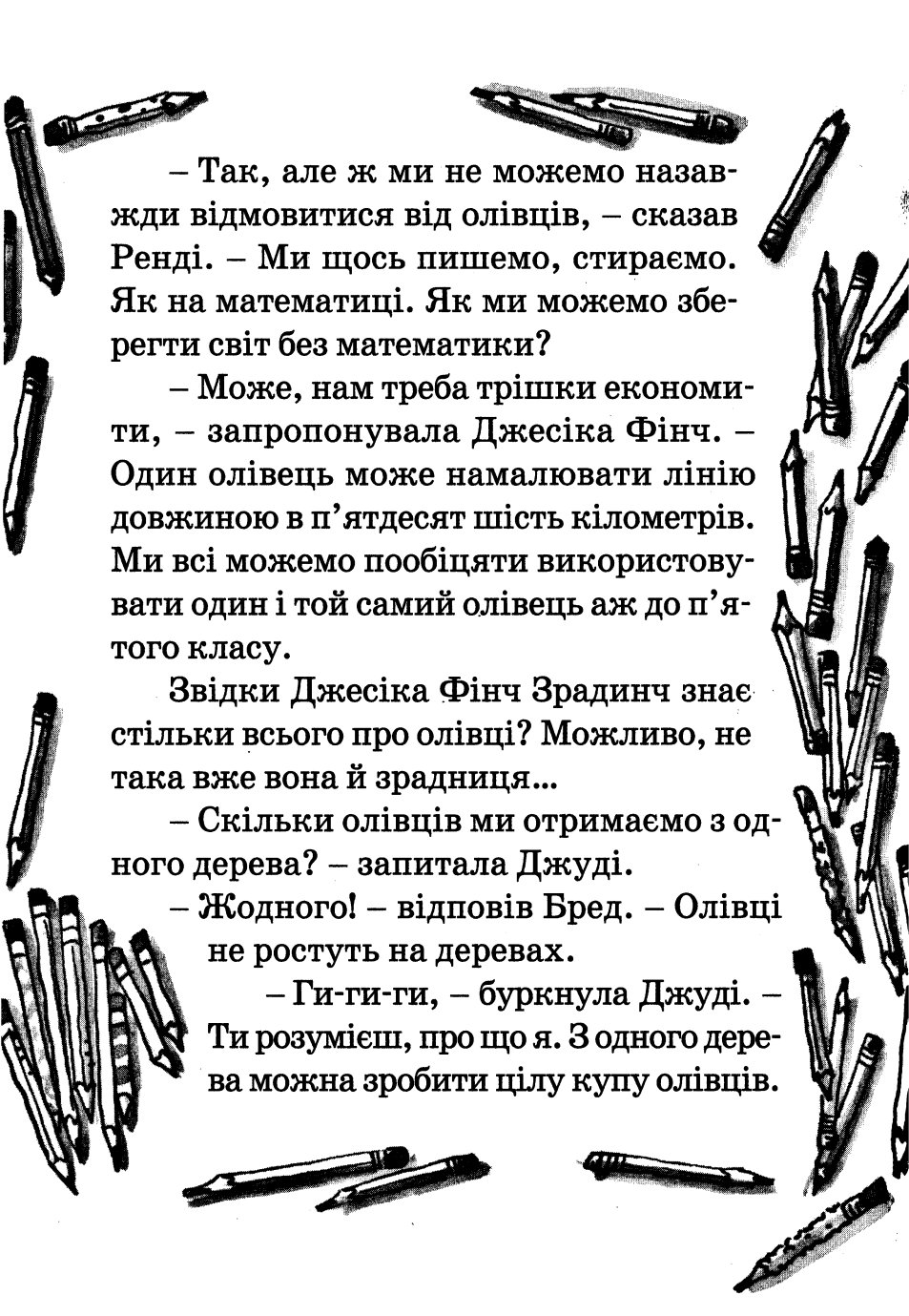
Джуді не хотіла вірити цим олівцелюбам. Вони не турбуються про озон? Вони не переймаються тим, що за хвилину вирубують сімдесят футбольних полів дерев?

– Я думаю, ми повинні зберегти тропічні ліси, – сказав Френк.

– Я також! – додала Гейлі.

– І я! – приєднався до них Рокі.

– Так, але ж ми не можемо назавжди відмовитися від олівців, – сказав Ренді. – Ми щось пишемо, стираємо. Як на математиці. Як ми можемо зберегти світ без математики?

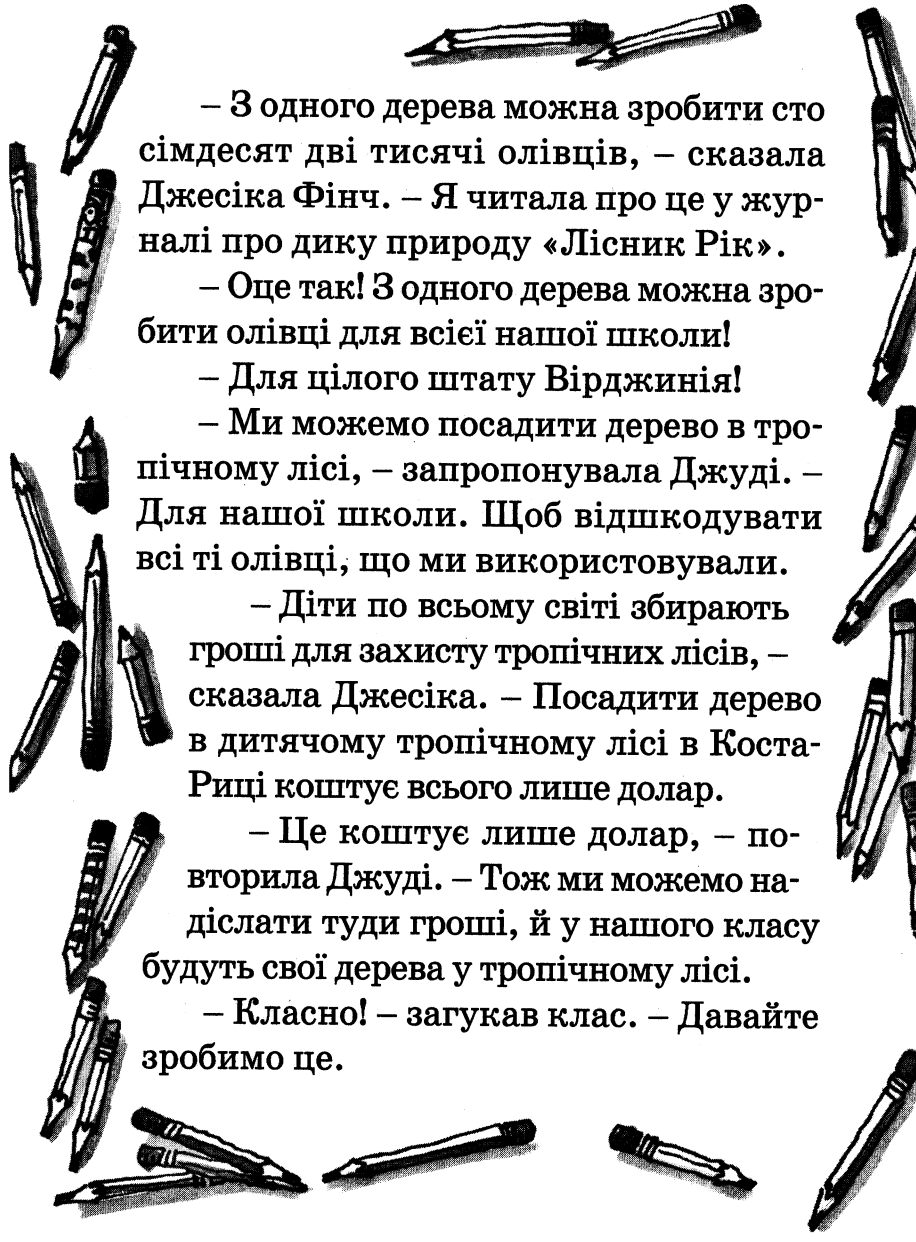
– Може, нам треба трішки економити, – запропонувала Джесіка Фінч. – Один олівець може намалювати лінію довжиною в п'ятдесят шість кілометрів. Ми всі можемо пообіцяти використовувати один і той самий олівець аж до п'ятого класу.

Звідки Джесіка Фінч Зрадинч знає стільки всього про олівці? Можливо, не така вже вона й зрадниця...

– Скільки олівців ми отримуємо з одного дерева? – запитала Джуді.

– Жодного! – відповів Бред. – Олівці не ростуть на деревах.

– Ги-ги-ги, – буркнула Джуді. – Ти розумієш, про що я. З одного дерева можна зробити цілу купу олівців.

– З одного дерева можна зробити сто сімдесят дві тисячі олівців, – сказала Джесіка Фінч. – Я читала про це у журналі про дику природу «Лісник Рік».

– Оце так! З одного дерева можна зробити олівці для всієї нашої школи!

– Для цілого штату Вірджинія!

– Ми можемо посадити дерево в тропічному лісі, – запропонувала Джуді. – Для нашої школи. Щоб відшкодувати всі ті олівці, що ми використовували.

– Діти по всьому світі збирають гроші для захисту тропічних лісів, – сказала Джесіка. – Посадити дерево в дитячому тропічному лісі в Коста-Риці коштує всього лише долар.

– Це коштує лише долар, – повторила Джуді. – Тож ми можемо надіслати туди гроші, й у нашого класу будуть свої дерева у тропічному лісі.

– Класно! – загукав клас. – Давайте зробимо це.

– Клас! Чи є у вас ідеї щодо того, як заробити гроші? – запитав пан Тодд.

– Можна мити машини, – запропонувала Люсі.

– Ми можемо щось продавати, – підкинув ідею Адам. – Наприклад, печиво.

– Моя сестра поставила виставу у п'ятому класі й заробила гроші на порятунок китів, – сказала Джесіка. – Вона навіть отримала за це Кубок жирафи.

Кубок жирафи! Для тих, хто підставляє свої шиї для добрих справ. Джуді вже не могла дочекатися п'ятого класу!

– Можливо, ми могли б влаштувати чарівне шоу з показом фокусів, – запропонував Рокі.

– Або збирати всілякі речі на переробку, – додав Френк, – і отримувати за це гроші. Центр переробки платить п'ять центів за скляні пляшки та пластикові каністри з-під молока.

– Грандіозно! – вигукнула Джуді.

– Подвійно кльово! – погодився й Рокі.

– Ідея зі збиранням пляшок справді гарна, – погодився пан Годд. – Ми можемо не викидати речі, а віддавати їх на переробку і так заробляти гроші. Що скажете, клас? Як думаєте, ми назбираємо достатньо пляшок?

– Так! – дружно закричали всі.

Вирішено. Школа імені Вірджинії Деер³, 3-«Т» клас, започатковує пляшкову справу. І починає зі шкільної їдальні.

Після уроків третьокласники збирали пляшки та пляшечки з-під молока по всій школі. Вони позабирали пластикові пляшки з підготовчих класів, а також із учительської їдальні. Декілька було врятовано зі сміття.

3-«Т» клас працював так тяжко, як армія мурашок-листорізів.

– Класно ти зірвала математику, – прошепотів Френк.

³ Вірджинія Деер – перша дитина, народжена переселенцями в Новому Світі, тобто Америці.

– Це ще веселіше, ніж коли ти накладала мені на руку гіпс, – сказала Джесіка.

– Нам все ще треба назбирати тонну пляшок, якщо ми хочемо врятувати тропічні ліси, – зауважив Рокі.

– Рокі має рацію, – підтримав його пан Тодд. – Давайте підемо додому й подивимося, як багато пляшок ми назбираємо за ці вихідні. Попросіть про допомогу свою сім'ю та сусідів. Розкажіть про нашу справу друзям.

Джуді почувалася такою ж рішучою і гострою, як щойно підструганий олівець. Лише кілька днів і кілька сотень пляшок відділяли їх від порятунку тропічних лісів.

Джуді Муді була у найкращому своєму гуморі. Нарешті вона знайшла свій шлях порятунку світу. І чудово, що вона більше не мусила робити все самотужки. З-«Т» клас рятуватиме світ разом. Працюватиме, як екосистема!

Вона, Джуді Муді, тепер знала, що відчуває лялечка, коли перетворюється на метелика. І була легка, як пір'їнка.

Скаженій від пляшок

– Ідемо полювати на пляшки, – запропонував Рокі. – Після школи.

– Сподіваюся, пляшки знайти легше, ніж північно-східного тигрового скакуна, – сказала Джуді.

Спочатку вони зробили наліт на гараж Рокі та знайшли два ящики порожніх пляшок.

– Грандіозно! – вигукнула Джуді. – Двадцять сім пляшок!

– Але вони пом'яті. Я забув, що моя мама потопталася по них, щоб займали менше місця.

– Це нормально, – сказала Джуді. – Це КУР-пляшки. Кимось уже роздавлені!

Мама Джуді дозволила їм забрати каністри з-під молока, які вона лишала, щоб зробити годівнички для птахів. У тата не було пляшок, тож він дав Джуді та Рокі по долару, щоб вони могли посадити по дереву.

– Дякуємо, пане Муді! – сказав Рокі.

Джуді поцілувала Джорджа Вашингтона прямісінько в його президентський ніс.

– Чи означає це, що я знову можу користуватися губною помадою? – запитала мама.

– А я – пити каву? – і собі запитав тато.

– Так. Але не дуже багато, – засміялася Джуді.

– Нечесно! – обурився Стінк. – Я також хочу посадити дерево, якщо я можу за це отримати долар чи ще щось.

– Чи ще щось, – відказала Джуді.

Увесь наступний тиждень 3-«Т» клас приносив гори пляшок в актову залу. Пакети з пляшками, коробки з пляшками, контейнери з пляшками.

– Гарна командна робота, – підтримував запал учнів пан Тодд. – Чи ви знали, що у США щогодини викидається два з половиною мільйони пластикових пляшок? За три місяці ми викидаємо стільки пляшок, що ними можна обперезати земну кулю.

– Озирніться! – крикнув Рокі. – Пляшки захоплюють планету!

– Люди повинні віддавати їх на переробку, – сказала Джесіка Фінч. – У мого тата є піджак, пошитий із перероблених пластикових пляшок. Мої шкарпетки – також із пляшок.

– Не може бути, – не повірила Джуді.

Вона повернулася до Джесіки, щоб роздивитися зроблені з пластику шкарпетки.

Звичайнісінькі шкарпетки. Зовсім не схожі на пластикові.

– Це правда, – сказав пан Тодд. – Увесь цей пластик можна переробити на іграшки, плічка для одягу і фоторамки. Навіть на сміттєві баки!

– Як думаєте, скільки пляшок ми вже назбирали? – запитала Джесіка.

– Давайте зберемо їх в одну купу й побачимо, наскільки високою вона буде, – запропонував Бред.

Усю математику 3-«Т» клас складав пляшки в одну купу в актовій залі.

– Ми можемо назвати це «Пляшкова гора», – запропонував Рокі.

– Подвійно кльово! – вигукнув Френк. – Виглядає як гігантське іглу.

Коли всі пляшки було складено, пан Тодд сказав:

– Завтра – важливий день! Завтра ми порахуємо, скільки ж усього пляшок назбирали. Наша директорка, панна Таксідо, розкаже всій школі, скільки ми заробили грошей. А тепер швиденько повертайтеся до

класу по речі, щоб ніхто не запізнився на автобус.

– Завтра! – вигукнула Джуді. – Через двадцять чотири години!

Вона вже не могла дочекатися тієї миті, коли буде відомо, скільки дерев посадять у тропічних лісах для школи імені Вірджинії Деер.

Підморгувальна хвороба

Коли в п'ятницю вранці Джуді та Рокі вийшли зі шкільного автобуса, панна Таксідо зустрічала їх перед входом до школи.

– Як ваші справи?

– Думаю, досить добре, – сказала Джуді.

– Сьогодні ми дізнаємося, скільки дерев зможемо посадити, – захоплено вигукнув Рокі.

– Я знаю, – сказала директорка. – Ну що ж, гарного вам дня!

І вона підморгнула. Джуді подивилася на Рокі. Рокі подивився на Джуді. Джуді була впевнена, що за три роки вона жодного

разу не бачила, щоб директорка комусь підморгувала.

Джуді та Рокі поспішили до актової зали, щоб перед уроками ще раз глянути на гору пляшок. Та двері виявилися зачиненими. Коли вони підійшли до свого 3-«Г» класу, біля дверей стояв пан Тодд.

– Чи ж сьогодні не мила п'ятниця? – запитав він. І підморгнув.

За все своє шкільне життя Джуді ніколи не чула від пана Тодда слова «милий». Окрім того, вона була стовідсотково впевнена, що ніколи не бачила, як він підморгує.

– Щось сталося, – сказала вона Рокі.

Те саме повідомила й Френкові:

– Знаєш що? Відбувається щось веселе. У всіх учителів сьогодні підморгувальна хвороба.

– Підморгувальна хвороба?

– Ага, знаєш, коли вони тобі підморгують і кажуть щось приємне.

Поки Джуді чекала початку уроків, вона оглянула клас, кинула поглядом на усіх дітей її екосистеми. Усі були присутні.

І кожен брав участь у благородній справі та збирав пляшки.

– Клас, – сказав пан Тодд, вмикаючи й вимикаючи світло, щоб привернути їхню увагу. – Оголошення директорки. Слухайте.

Джуді Муді совалася на стільці протягом усієї ранкової доповіді директорки. Мабуть, навіть мексиканські стрибучі боби сиділи б спокійніше, ніж Джуді.

– А тепер, – лунав голос панни Таксідо з динаміків, – настала мить, на яку ви всі чекали.

Джуді Муді випрямилася й прислухалася.

– Як ви знаєте, цього тижня клас пана Тодда збирав пляшки, щоб заробити гроші на порятунок тропічних лісів. На ці гроші від школи імені Вірджинії Деер висадять дерева у дитячому тропічному лісі в Коста-Риці. Завдяки 3-«Т» класу наша школа назбирала 1 961 пляшку. Це означає, що ми висадимо дев'яносто вісім дерев і цим допоможемо зберегти тропічні ліси.

Дев'яносто вісім! Раптом Джуді згадала про гроші, які дав тато. Два долари означали ще два дерева. Сто дерев! Почувши цю новину, 3-«Т» клас став плескати в долоні, стрибати, кричати й ухкати, як сови.

– Ми хочемо вшанувати наших третьокласників на спеціальній церемонії, сьогодні, о 14.30. Уся школа зможе поаплодувати їм і показати, що ми пишаємося їхньою працею задля благородної мети.

– На обід сьогодні сандвічі з яловичиною, – продовжувала панна Таксідо. – Квиточки на шкільний ярмарок можна буде придбати з понеділка. І чи не могла б Джуді Муді зайти в головний офіс?

– Ой-ой. У Джуді проблеми, – сказала Джесіка Фінч.

– Ні в кого немає жодних проблем, – поспішив заспокоїти учнів пан Тодд. – Джуді представлятиме наш клас на сьогоднішній церемонії.

Зрештою, саме вона змусила нас замислитися над проблемою олівців і саме завдяки їй ми висадимо дерева у тропічному лісі. Джуді, йди в офіс, панна Таксідо розкаже тобі, що треба робити.

Джуді йшла так швидко, як могла, щоб не бігти довгими зеленими коридорами до офісу. Здавалося, що зроблені її однокласниками маски з пап'є-маше, які висіли біля дверей їхнього класу, підморгували їй. Автопортрети другокласників усміхалися. А змайстровані першачками соняшники гордо тримали свої голови.

Панна Таксідо повела Джуді в актову залу. Директорка показала Джуді, де саме у першому ряду вона має сидіти, і сказала, коли саме має вийти на сцену.

– Коли я покличу тебе на сцену, то вручу щось для твого класу. Ти візьмеш це, пройдеш по сцені, а потім повернешся до однокласників.

– Це грамота? – запитала Джуді.

– Це сюрприз! Буде весело. Сама побачиш, – сказала директорка.

І підморгнула.

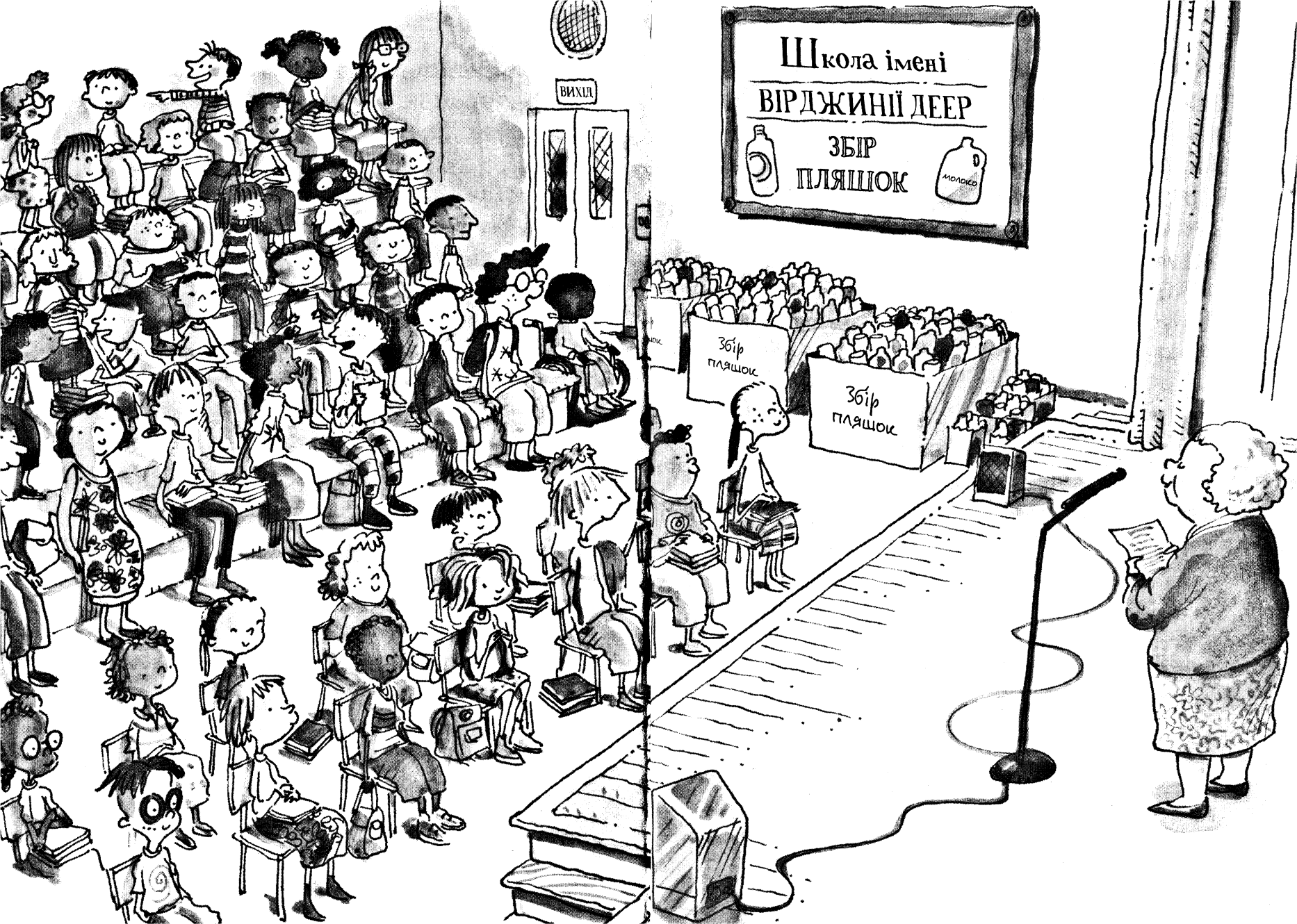
«То ось чому вони всі підморгували!» – подумала Джуді.

О 14.25 клас пана Тодда поквапився до актовій зали. Джуді сіла на своє місце у першому ряду.

У залі було темно. Потім піднялися куліси. Промінь світла вихопив з темряви постать панни Таксідо. Усі заплодували.

– Сьогодні, хлопці та дівчата, усі ми тут зібралися, щоб вшанувати наш 3-«Т» клас. Вони продемонстрували чудову командну роботу, збираючи гроші на висадження дерев у дитячому тропічному лісі у Коста-Риці. Завдяки їм для школи імені Вірджинії Деер буде висаджено сотню дерев. Науковець Маргарет Мід свого часу говорила: «Не сумнівайтесь, що маленька група зацікавлених людей може змінити світ». Тож висловлюємо подяку 3-«Т» класу за те, що вони допомагають змінити світ.

Зала загукала та заплодувала ще голосніше.

Школа імені
ВІРДЖИНІ ДЕЕР
ЗБІР
ПЛЯШОК

ВИХІД

Збір
пляшок

Збір
пляшок

МОЛОКО

– До нас завітав пан Пайнер, лісник, особливий гість з Округного управління парками. Управління дарує школі дерево, як ті, що ростуть у справжніх тропічних лісах. Одразу після церемонії пан Пайнер допоможе класу пана Тодда висадити дерево перед нашою школою.

– На знак подяки кожному учневі 3-«Т» класу я вручаю футболку і подарунковий сертифікат на одне безкоштовне морозиво «Імла тропічних лісів» у кав'ярні «Вереск-лива Мімі».

Панна Таксідо помахала в повітрі конвертом і підняла вгору футболку. На ній було намальоване дерево з пляшок, а під ним – напис: «Перетвори пластик на дерева».

Клас Джуді від радощів стрибав та вигукував. Футболка з написом! І сертифікат на безкоштовне морозиво! Порятунок світу виявився навіть кращим, ніж уявляла собі Джуді.

– Серед нас є людина, яка довела, що вона – справжній друг для всієї планети. Я хочу запросити її на сцену – Джуді Муді!

Джуді обернулася до пана Тодда. Він знаком показав їй підніматися.

Джуді стояла в плямі яскравого світла й намагалася не мружитися. Вона дивилася на своїх однокласників, які допомогли висадити дерева, щоб порятувати тропічні ліси. Вони підняли руки вгору і заверещали, як мавпи-ревуни.

Панна Таксідо продовжувала:

– Зазвичай цю винагороду отримує хтось із п'ятикласників, та я думаю, що третій клас її заслужив.

Винагорода! Джуді виструнчилася.

– З-«Г» клас зробив внесок, який допоможе не лише нашій громаді, а й більшій громаді – нашій планеті,

нашому світові. Джуді Муді та З-«Т» клас, дозвольте вручити вам нагороду для тих, хто підставляє свої шиї для добрих справ, – Кубок жирафи!

Жирафа! Джуді не вірила власним вухам. Усі хотіли стати жирафою, коли вчитимуться у п'ятому класі. Вона, Джуді Муді, стала жирафою в третьому!

Панна Таксідо вручила їй золотисту статуетку жирафи.

– Давайте гарненько поаплодуємо класу З-«Т»!

Потім усі третьокласники-жирафи вийшли на сцену, щоб сфотографуватися у новеньких футболках з пляшковим деревом. Клацали фотоапарати, блимали спалахи. За одним із фотоапаратів був тато!

Тато підійшов до Джуді, щоб обійняти її.

– Я з авто, – сказав він. – Подумав, що міг би допомогти завезти пляшки у центр переробки.

– Грандіозно! – вигукнула Джуді.

– Ми пишаємося тобою, дитинко, – сказав тато. – Усіма вами.

Джуді всміхнулася. Не усмішкою уссу-
рійського тигра. Справжньою усмішкою.
Такою, за якою сумують стоматологи.

Усі учні 3-«Т» класу стояли на сцені.
Завдяки їм висадять сотню нових дерев,
це ж як лейкопластир для тропічних лісів.
І вона, Джуді Муді, зробила свій маленький
внесок у порятунок світу.

Джуді стояла у центрі екосистеми 3-«Т».
Вона високо підняла кубок і витягла шию,
як справжня жирафа.

Перетвори
пластик
на дерева

Переробка Переробка Переробка
Переробка Переробка * Переробка
Переробка Переробка * Переробка
Переробка Переробка * Переробка
Переробка Переробка * Переробка

10 фактів про Меган МакДоналд, яких ви могли не знати

10. Перше оповідання Меган написала про точилку для олівців. Його надрукували, коли вона була у п'ятому класі.
9. Вона читала біографію Вірджинії Деер (першої дитини, народженої в Америці переселенцями з Англії) стільки разів, що бібліотекарка попросила повернути книжку і дати шанс ще комусь її прочитати.
8. Щороку на Геловін Меган перевдягалася старим нудним пілігримом, бо в неї були чотири старші сестри, які віддавали їй свої костюми.
7. Її улюблена настільна гра – «Життя».
6. Меган МакДоналд – член клубу «Морозиво для життя» у кав'ярні «Вересклива Мімі» (так-так, це не вигадана кав'ярня, а найсправжнісінька!), яка знаходиться в її рідному місті Себастополі, штат Каліфорнія.
5. Вона, як і Джуді Муді, колекціонує лейкопластирі. У її колекції є навіть такий, що пахне беконом.
4. У Меган МакДоналд є льодяник, більший за бейсбольний м'яч, і вона його ніколи-ніколи не з'їсть.
3. Коли Меган була такого віку, як Стінк, у неї також була ящірка, яка впала в каналізацію.
2. Вона часто починає писати нову книжку на серветці.
1. Якось Меган МакДоналд відкривала церемонію нагородження за найбільший у світі капкейк!

10 фактів про Пітера Рейнолдса, яких ви могли не знати

10. У Пітера є брат-близнюк Пол. Пол народився першим, за чотирнадцять хвилин до того, як Пітер вирішив з'явитися на світ.
 9. Пітер Рейнолдс – співвласник крамниці «Блакитний кролик: книжки та іграшки», що знаходиться у його рідному місті Дедгем, Массачусетс.
 8. Він зовсім низенький.
 7. Його мати – з Англії, а батько – з Аргентини.
 6. Пітер намалював свій перший мультфільм у старших класах.
 5. Коли він малює, іноді використовує чай замість води – що є під рукою.
 4. На нічному столику Пітера завжди є блокнот і ручка, щоб, якщо вночі йому стрельне якась ідея, він міг тут же її записати.
 3. Його улюблені солодоці – родзинки в шоколаді і цукерки з арахісовим маслом (так само, як і в Меган МакДоналд!).
 2. Одною з його улюблених дитячих книг була «Велика книжка фантазій», написана Джейн Вернер та ілюстрована Гартом Вільямсом.
 1. Пітер Рейнолдс народився у той самий день, що й Джеймс Медісон, четвертий президент США і улюблений президент Стінка.
-

Літературно-художнє видання

Меган МакДоналд

Джуді Муді рятує світ

Для молодшого шкільного віку

Ілюстрації Пітера Рейнолдса

Переклад з англійської Наталії Ясіновської

Головний редактор Мар'яна Савка

Літературний редактор Оксана Думанська

Художній редактор Назар Гайдучик

Коректор Ольга Горба

Макетування Андрій Бочко

Підписано до друку 31.01.2020. Формат 84x108/32

Гарнітура «School Book». Друк офсетний.

Умовн. друк. арк. 7,56. Наклад 4000 прим.

Зам. № 20-01-3103.

видавництво
СТАРОВО ЛЕВА

Свідоцтво про внесення до Державного реєстру видавців

ДК № 4708 від 09.04.2014 р.

Адреса для листування:

а/с 879, м. Львів, 79008

Львівський офіс:

вул. Старознесенська, 24-26

Київський офіс:

© Контрактова площа
вул. Григорія Сковороди, 6

Книжки «Видавництва Старого Лева»

Ви можете замовити на сайті starlev.com.ua

☎ 0(800) 501 508 ✉ spilnota@starlev.com.ua

Партнер видавництва

Віддруковано АТ «Харківська книжкова фабрика «Глобус»

вул. Різдва, 11, м. Харків, 61052

Свідоцтво ДК № 3985 від 22.02.2011

www.globus-book.com

Джуді Муді рятує світ

Що робити, якщо ти хочеш
врятувати світ, а твоя родина
нищить тропічний ліс? Джуді Муді
не здається і починає з малого,
адже вчитель сказав, що навіть одна
людина може змінити світ.

А вона – не одна.

ISBN 978-617-679-246-8

9 786176 792468 >

www.starylev.com.ua